

FEBRUARI - MAART 2024

Informatieblad

Smeken wij God in deze Vasten om veel geduld in de kerkcrisis waarin we zijn. Ongeduld bedelft alle deugd!

De Voorzienigheid helpt! Mgr. Lefebvre heeft gesproken en gehandeld. En nu zijn er weer bisschoppen, priesters en zelfs leken die duidelijkheid verschaffen in de huidige situatie. Wij weten door bijna 20 eeuwen traditie wat we als Katholieken moeten geloven en wat we moeten doen. Laten we daar toch trouw aan blijven “als dienaren van God: door het grootste geduld, in verdrukking, nood en benauwdheid!” (2 Kor. 6, 4) Crisistijd is altijd tijd van beproeving en van verdienste. “Wees ook gij dus bereid, want de Mensenzoon komt op een onverwacht uur. Gelukkig de knecht, die de Heer bij Zijn komst trouw bevindt.” (naar Mt. 24, 44 en 46)

Voor ons geduld zijn onderwerping aan Gods Wil, geloof in de goddelijke Voorzienigheid, christelijke offervaardigheid en de hoop onmisbare factoren. Volgens Tanqueray is het geduld: “Een christelijke deugd, waardoor wij uit liefde tot God en in vereniging met Jezus Christus het lichamelijk en geestelijk lijden met onverstoerbare gemoedsstemming doorstaan”. Geduld groeit door volharding in de strijd. Het is geen passieve deugd, maar kracht, sterkte, vastberadenheid, zelftucht, beheersing van de “zenuwen van de ziel”, zoals de H. Basilius zegt. Lang is niet eeuwig, maar eeuwig is lang! De wijze H. Antonius van Padua zegt: “Onze vijanden zetten ons dikwijls de maaltijd van geduld en liefde voor, die de kinderen Gods nodig hebben om te zijn, wat zij moeten zijn”. De H. Cyprianus getuigt: “Bij ons heerst moedig en aan God overgegeven geduld, dat zich steeds rustig gedraagt en altijd tegenover God dankbaar is; het maakt hier op aarde voor zich geen aanspraak op vreugde noch geluk, maar het maakt mild en zacht en onwankelbaar; tegenover alle stormen van de rusteloos heen en weer slingerende wereld verbeidt het de tijd van de goddelijke belofte”. (ad Demetr. 19; 4:558)

Wij moeten het kruis willen helpen dragen! Prelaat Robert Mäder schrijft in de eerste helft van de vorige eeuw met een vooruitziende blik: “Hervormen is de oorspronkelijke vorm en geest herstellen en vernieuwen. De oorspronkelijke geest van de Kerk is de geest van Jezus Christus, zoals die in het heilig Evangelie getekend wordt. Het is de geest van zelfverloochening, kruis en offer, zoals die zich in leven en handelen en leer van Jezus openbaart, de geest van de arme, nederige, gekruisigde Heiland Jezus Christus. ... Zoals Christus was, zo moet ook het Christendom zijn. ... De Kerk van nu heeft maar één middel om de moderne mensheid weer te doen geloven aan haar liefde. Het middel namelijk dat ze evenals Christus het kruis opneemt. Dat ze met zich laat spotten. Dat ze met absolute onbaatzuchtigheid, arm als Christus, desondanks doorgaat goed te doen en voor de vijanden te bidden. Als ze dat doet, dan zal ze verrijzen! De weg van de Kerk naar de zegepaal voert over Golgotha. Naar de arme, nederige, gekruisigde Zaligmaker Jezus Christus”.

Daarom: “Leve de Heilige Mis!” Dit stond geschreven onder een tekening van een altaar die ik eens in Brussel kreeg van een van de kinderen in onze school daar. Welk een waarheid!

Genadevolle Vasten!

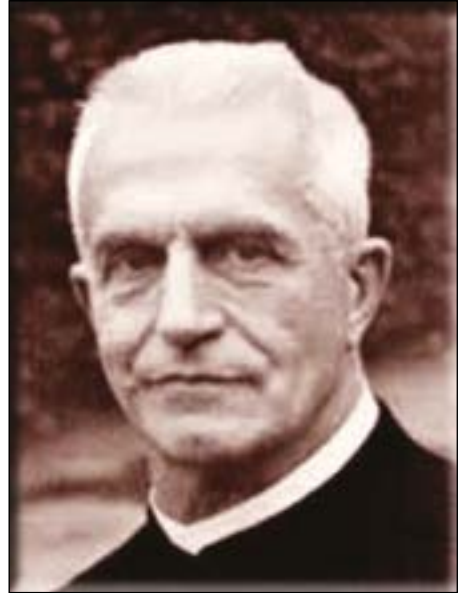
Pater Carlo de Beer

Vastentijd

Prelaat Robert Mäder

Eerst iets over de auteur

Prelaat Robert Mäder is in 1875 in de plaats Wolfwil (CH) geboren. Na zijn priesterwijding in 1899 werkte hij eerst als kapelaan in Biberist en daarna als pastoor in Mümliswil. In 1912 werd hij aangesteld als hoofdpastoor van de H. Geestkerk te Basel. Hij droeg met eer de naam van een buitengewone predikant. Zijn machtige taal, zijn doeltreffende gedachten, zijn onomstotelijk Rooms Katholiek standpunt en zijn profetisch vooruitzicht geven ook aan zijn artikelen, brochures en boeken een blijvende waarde. Zijn stem doet ons denken aan een profet die onvoorwaardelijk de rechten van God en de plichten van de mensen voorhoudt. Hij ontving daarom niet ten onrechte de naam ‘donderaar van de H. Geest’. Zijn levensideaal was de verkondiging van het christelijk geloof in zijn volle glans en omvang, zonder verzwakking, zonder inkrimping. Daarmee blijven de woorden van Prelaat Mäder ook nu nog, 79 jaar na zijn dood, hun volle kracht en dringende actualiteit behouden..

U moet denken!

“Het leven is één ononderbroken examen, vanaf de geboorte tot de dood toe. Tijdens dat examen keurt God de mens grondig en geduldig, nauwkeurig en wetenschappelijk, om te zien hoe de relatie is tussen het schepsel en Hem, de Schepper en Verlosser; om te weten

of het zijn eeuwig geluk zoekt in Hem of in zichzelf; om te weten of dat werk van Zijn handen de kant van Satan, Zijn tegenstander, uit wil gaan of zich naar Hem toe zal keren. Een andere waarde en een ander doel heeft ons kleine bestaan op deze aarde met zijn kleine genoegens en tegenslagen, zijn kleine woorden en werken niet.”

Nooit wordt die gedachte ons zo sterk bewust als in de vastentijd. Vastentijd is examentijd. En Pasen met de Paasbiecht en de Paascommunie, dat is het einddiploma daarna. Dat zegt ons, of we rijp zijn voor de hemel of voor de hel. Want een derde einddiploma is er uiteindelijk niet. We zijn ófwel rijp voor Onze Lieve Heer, óf rijp voor de duivel. De examentijd is altijd een ernstige tijd. Het gaat om de toekomst. En hier gaat het om de eeuwige toekomst. Daarom mag de vastentijd geen tijd van het kerkelijk jaar zijn die zomaar, spoorloos, aan ons voorbijgaat. Neen, de vastentijd moet een zuiver persoonlijke ervaring worden.

Allereerst moet de Vasten de tijd zijn waarin we weer katholiek leren denken. De mens is mens, omdat hij denkt. Daardoor onderscheidt de mens zich van de hele schepping: van de levenloze materie, de planten- en de dierenwereld. De stof denkt niet, de plant denkt niet, het dier denkt niet. De mens denkt. Daardoor onderscheiden mensen zich van mensen. Er zijn heidenen, omdat er mensen zijn die materialistisch denken. Er zijn christenen, omdat er mensen zijn die als Christus denken. Er zijn katholieken, omdat er mensen zijn die denken zoals de katholieke Kerk. Wat de mensen tot uiteenlopende eigen persoonlijkheden maakt, dat zijn op de eerste plaats hun gedachten. De mens is wat hij denkt.

We moeten nog verder onderscheiden. Er zijn mensen die wel over iets beginnen te denken, maar die hun gedachten niet tot de bodem toe uitdiepen. Het ontbreekt hun aan logisch inzicht. Ze

bidden de katholieke geloofsbelijdenis, maar het geloof leeft bij hen slechts in het onderbewustzijn, in een halve sluimer. In hun bewuste doen en laten lijken ze wel heidenen. In hun gedachtenleven van elke dag komt God niet of maar uiterst zelden voor. Ze houden zich niet of nauwelijks bezig met God, Christus, Kerk en eeuwigheid. Ze denken alleen maar aan eten, drinken, werken, spelen en slapen. Deze mensen hebben ogen en ze zien niet, oren en ze horen niet, kortom, het zijn katholieken die niet katholiek kunnen denken.

Zulke katholieken vormen tegenwoordig de meerderheid. De onwetendheid op godsdienstig gebied, zo heeft Kardinaal Mermillod al geschreven, is een van de verschrikkelijkste feiten in onze moderne tijd. “De idee van het bovennatuurlijke, bij wie leeft die nog? Bij bijna niemand meer.” Het dagelijks leven wordt beheerst door de ideeën van het materialisme, liberalisme en socialisme, maar niet door die van het katholicisme. Laten we eens een willekeurig uur uit het leven van elke dag nemen. Hoeveel bovennatuurlijks is daarin te vinden? Hoeveel bewustzijn van Gods tegenwoordigheid? Hoeveel gericht-zijn op de eeuwigheid? Hoeveel denken aan de Eucharistie, aan Christus, de Gekruisigde, en aan Maria? Mermillod had gelijk: praktisch is het bovennatuurlijke bijna helemaal dood. Dat is een van de oorzaken waardoor het katholicisme zo weinig stootkracht heeft. Katholieke opvattingen slaan nu eenmaal niet meer aan. “De waarheid is zoek onder de mensenkinderen.” (*Psalm 11, 2*)

Wat moeten wij dan doen? De mensen weer opvoeden tot katholiek denken, katholiek nadenken. Maar hoe? Door het juiste katholieke denken voor te houden, door de grote, eeuwige waarheden te prediken: God, Christus, Kerk, eeuwigheid. Door altijd maar weer terug te komen op het fundamentele, enig noodzakelijke, alleenzaligmakende: dat we op aarde zijn om God te kennen en te beminnen, om Hem te dienen en daardoor in de hemel te komen; dat men gered of verdoemd wordt zonder derde mogelijkheid; dat de doodzonde het grootste ongeluk is; dat het geloof volstrekt noodzakelijk is ter zaligheid; dat we zonder de genade niets verdienstelijks kunnen doen; dat er buiten de Kerk geen zaligheid is. Dat nu wil vooral de vastentijd: het volk de grote, eeuwige waarheden weer voorhouden.

Het is echter niet genoeg, alleen maar voor te houden. Bij het voorhouden van prediker en schrijver hoort ook, van de kant van de toehoorder en lezer, het overwegen. Maar dat wordt door velen, misschien de meesten, vergeten. De preek is na het Amen niet afgelopen, evenmin als de maaltijd na het dekken van de tafel al is afgelopen. We moeten ook eten! We moeten de waarheid ook verwerken. We moeten ze verteren en omzetten in eigen vlees en bloed. We moeten ervoor zorgen dat ze ons geestelijk eigendom wordt. Daarom vergelijkt Christus de waarheid met het brood: "De mens leeft niet alleen van brood, maar van ieder woord dat uit Gods mond komt". (*Mt. 4, 4*)

Daar vloeit uit voort dat het noodzakelijk is te mediteren, d.w.z. zich door

overweging te verdiepen in de goddelijke waarheden. Het is niet voldoende de waarheid maar eens te hebben gehoord. Wie ze maar ééns hoort, vergeet ze weer. Het gaat erom het gehoorde niet meer te vergeten, maar te onthouden. Maar dat kan slechts doordat je van de waarheid een idee maakt die met je één wordt, zielséén, en waar je steeds maar weer op terugkomt. Enkel een weldoordachte waarheid is er een waarvan je bezeten kunt zijn. En slechts een waarheid waarvan je bezeten bent, is een levende waarheid, die ontzag wekt. De preekstoel fungeert vergeefs, als het daardoor niet lukt de toehoorders op te voeden tot een beetje overweging, d.w.z. tot ernstig nadenken.

De moeder van de H. Don Bosco nam eens een arme, doornatte ambachtsgezel in haar huis op. Na hem gul te hebben onthaald, bad ze met hem het avondgebed en gaf hem daarna, voor het inslapen, een paar goede gedachten ter overweging mee. Later werd in de huizen van Don Bosco de dag nooit meer beëindigd zonder dat de huisvader de zijnen een goede gedachte meegaf. Het minimum van meditatie is: niet inslapen zonder een goede gedachte. Wie van plan is om meer te doen dan het minimum, die zal bij zichzelf zeggen: geen morgen, geen dag zonder een kwartier, zonder tien of tenminste vijf minuten ernstig biddend nadenken over een godsdienstige waarheid. Vooral de zondag is daarvoor aangevaren. De zondag is geen dag van verstrooiing, maar van ingekeerdheid. Het is een dag van overweging, van nadenken, zorgvuldig nadenken, om dan de conclusie te trekken.

Het eerste voornemen voor de Vasten zal dus zijn: meer nadenken, minder verstrooiing, meer ingekeerdheid. Geen dag zonder een minimum meditatie! Geen avond zonder ons vóór het inslapen met een goede gedachte bezig te houden. Wat de lectuur betreft: boeken lezen van schrijvers die denken! De gedachteloosheid heeft de moderne maatschappij aan de rand van de afgrond gebracht. Beda Weber heeft eens gezegd: “Half denken voert naar de duivel. Helemaal doordenken echter leidt naar God”.

Ik doe er nog bij: helemaal doordenken brengt naar Christus, naar de Kerk, naar Rome. Doordenken tot het einde toe voert naar de hemel. Doordenken is denken met overleg, is christelijk denken, katholiek denken.

U moet bidden!

Het eerste voornemen van de Vasten was: U moet denken, katholiek denken. Al het onheil van individuen en volkeren is al 500 jaar geleden begonnen, omdat men had afgeleerd katholiek te denken. Wij beschouwen het als onze levenstaak er altijd maar weer opnieuw op te wijzen, hoe vanzelfsprekend dat is en hoe alle katholicisme anders alleen maar klinkt als “een galmend bekken en een schelle cimbaal”. (*1 Kor. 13, 1*)

Een tweede vanzelfsprekende zaak is: U moet bidden. De Ouden noemden de mens het animal religiosum, het schepsel dat bidt. De mens is een schepsel dat denkt en bidt. Wie denkt, bidt. Wie niet bidt, denkt niet. Niet bidden is altijd een teken van geestelijk inferieur

zijn. Het is een wegzinken in de wereld van het onverstand. Het dier is een schepsel dat niet bidt, omdat het een niet-denkend schepsel is. Zo drukt het moderne heidendom met zijn afkeer van het bidden zich het brandmerk van de geesteloosheid op het voorhoofd.

De vastentijd moet een tijd zijn van opvoeding tot gebed, van opvoeding tot knielen en handen vouwen. Een tijd ook van luid roepen tot God. Die tijd begint met Aswoensdag. De Aswoensdag tekent met as het kruis op het voorhoofd en spreekt zijn memento: “Gedenk, o mens, dat gij stof zijt en tot stof zult wederkeren”. Die dag voedt de mens op tot bidden door hem te zeggen wie hij is: de mens is sterfelijk.

De mens komt en gaat. Hij komt, omdat en zodra een Ander het wil. Men heeft er hem niet om gevraagd. Hij gaat weer, omdat en zodra een Ander het wil, ook hier zonder hem te vragen of hij wil of niet. Hij moet. Wat bewijst dat? De mens is een afhankelijk wezen. De filosofen zeggen: een ens ab alio, een wezen van en door en voor een Ander. Die Ander is God. Mens zijn zonder God is ondenkbaar.

Duidelijker dan wat dan ook doet de honger de mens beseffen dat hij totaal van God afhankelijk is. Het Evangelie vertelt ons dat de Zaligmaker na veertig dagen te hebben gevast, tenslotte honger kreeg. Wat is honger? Een teken dat de mens als ‘ens ab alio’, als afhankelijk wezen, God nodig heeft. Een teken dat de mens zichzelf niet genoeg is. Een teken dat hij moet bidden. Honger hebben schijnt zo nood-

zakelijk bij het wezen van de mens te horen dat je bijna zou willen zeggen: de mens is een wezen dat honger heeft en daarom moet bidden.

Honger is dus het geheimzinnig verlangen naar voedsel, sterking, aanvulling, dat ieder schepsel voelt. De hele schepping hongert. De aarde hongert naar vruchtbaar makende regen, het vuur naar brandstof, de plant naar water, de bloem naar zon. Het lichaam van de mens hongert naar lichamelijke spijs, zijn verstand naar kennis, zijn hart naar liefde. De honger laat zien dat er naast het afhankelijk wezen een onafhankelijk moet zijn, naast de onmacht een Almacht, naast de behoefte een Helper. De honger is een in de mens verankerd bewijs voor het bestaan van de goddelijke Voorzienigheid.

De moderne, liberale mens geloofde niet meer in het 'ens ab alio'. Hij beschouwde zich als een onafhankelijk wezen, als iemand die door en voor zichzelf bestond. Dus min of meer als God. De moderne mens geloofde daarom ook niet meer in de honger. En omdat hij niet meer in de honger geloofde, geloofde hij evenmin nog in de noodzaak van het gebed. Wat deed God? Hij stuurde een wereldwijde economische crisis (opm. vert.: die van de dertiger jaren van de vorige eeuw). Hij stuurde de werkeloosheid van de industrielanden. Hij stuurde de radeloosheid van de geleerden en de machteloosheid van de geringen.

Wat bewijst dat alles? Dat de mens ondanks alle technische en economische vooruitgang een wezen is dat honger

heeft. Een wezen dat God nodig heeft. De zin van heel die economische wereldcrisis is daarom: bewuste goddelijke pedagogiek. De honger maakt de mens weer nederig. De honger herinnert aan het evangelische "zonder Mij kunt ge niets". De honger voert de menselijke onmacht weer naar de goddelijke Almacht terug. De economische wereldcrisis is een door de goddelijke Voorzienigheid gestuurde grote, verplichte vastentijd, die alle volkeren zonder onderscheid van godsdienst omvat.

Het doel van die vastentijd is o.a. de opvoeding tot gebed. De hongerende volkeren moeten weer leren bidden. Want nood leert bidden. Een voorbeeld van zo'n gebedspedagogiek is de opvoeding van het godsvolk van het Oude Testament in de woestijn. God wilde deze troep proletariërs, die door lange onderdrukking moedeloos en futloos geworden waren, volgens een vast plan tot een nieuw volk opvoeden. Wat deed Hij? Eerst liet Hij hen heel erg honger en dorst lijden, zodat ze weer om Gods barmhartigheid schreeuwden. Later liet Hij over dat uit het land van de Egyptenaren wonderbaarlijk bevrijd volk de grote veertigdaagse vastentijd komen.

De honger brengt verborgen dingen aan het licht. Hij laat zien wat er in de mensen steekt. Van de een maakt hij een revolutionair, een mopperaar, een godslasteraar en opruier. De ander brengt hij tot knielen, handenwringen en bidden. ... En God hoorde hun groep en gaf hun wonderbaar manna, elke dag, zolang hun zwerftocht duurde. En heel het volk erkende weer: het brood komt van God.

Zo zal het ook nu weer gaan. De wereldwijde economische crisis zal een dubbel gevolg hebben. Sommigen zullen vloeken, anderen bidden. Sommigen zullen wanhopen en zeggen: “Wat zullen we eten, wat zullen we drinken, of waarmee zullen we ons kleden?” Anderen zullen de crisis overwinnen in de kracht van het woord van Christus: “Uw Vader weet dat ge dat alles nodig hebt”. Ze zoeken eerst het Rijk Gods en zijn gerechtigheid, en al het andere wordt hun erbij gegeven. Daarom brengen de kerkelijke vastentijd van nu, en de buitengewone, wereldwijde economische ellende met al haar ontberingen, een scheiding tussen de geesten teweeg.

Voor ons zal dat dubbele vasten een school van gebed zijn. De honger zal ons weer dichterbij God brengen, bij God, waar alle brood vandaan komt: het materiële, het geestelijke en het eucharistische. Het brood voor elk mens afzonderlijk en het brood van de volkeren. Wij zullen, in de toekomst nog veel meer dan tot nu toe, als mensen denkende en biddende wezens zijn. Wij zullen het begrip ‘brood’ nooit anders gebruiken dan in relatie met het begrip ‘God’. Biddend en dankend. Vooral ook, wanneer we van Gods gaven genieten. Laten we altijd bidden, zoals Christus wil (*Lc. 18, 1*), en het zeker niet vergeten, wanneer we eten, d.w.z. onze honger stillen.

Het uur van de maaltijd is naar de overtuiging van alle oude volkeren een plechtig uur met een diep religieus karakter. Het bidden voor het eten werd altijd beschouwd als een wet voor de

mensheid. Eten zonder te bidden gold voor barbaars. Eten en bidden hoorde bijeen, bij alle gecultiveerde naties. Men kende maar twee soorten van wezens die aten zonder te bidden: de dieren en diegenen die zich op dierlijk niveau plaatsten. De denkende mens kan niet eten zonder nederig te erkennen dat hij niet uit eigen kracht leeft, en zonder dankbaar te denken aan Hem, van wie elke goede gave komt. Het ontrouw worden aan het tafelgebed is een noodlottige eerste stap naar de afval van de godsdienst.

In de vastentijd, als de tijd van het hongerend bidden, staat Christus in het middelpunt. De vastentijd wil ons doen beseffen dat de christen nooit alléén bidt, maar altijd per *Domini nostri Jesu Christi*, door onze Heer Jezus Christus, door de Verlosser en Zijn kostbaar Bloed. Daar zal het altijd van afhangen, of onze gebeden verhoord worden, vooral de gebeden voor de belangrijke intenties, wanneer de mensheid tijden van grote rampspoed beleeft. Dat is de overtuiging van heel het Oude en Nieuwe Testament.

Het Bloed van het Lam moet meeroepen, wil ons smeken tot Gods troon doordringen. Ik ken geen gebed, meer geschikt om, geheel in de geest van de vastentijd, op alle dagen en uren door de mensheid te worden uitgescreuwd dan het *Parce Domine*: Spaar, o Heer, spaar Uw volk, dat Gij hebt verlost met Uw kostbaar Bloed. Laten we christocentrisch bidden, bidden met de stem van het kostbaar Bloed: o God, geef ons brood: dagelijks brood, eucharistisch Brood.

U moet vasten!

We kunnen natuurlijk niet over de vastentijd spreken en tevens over het vasten zelf zwijgen. Vasten is zeker niet populair. Men ziet er iets reactionairs in, iets middeleeuws. De moderne mens wil zich uitleven. Vasten wordt beschouwd als een stuk levensbelemmering.

De Kerk denkt er anders over. Ze ziet in het vasten niet iets negatiefs, maar iets positiefs, niet iets belemmerends, maar iets opbouwends, iets dat gezond is, en gezond maakt, sterk is en versterkt. De Kerk treurt niet als de vastentijd komt, maar jubelt. Haar prelatie wordt eigenlijk een hooglied op onthouding en ontzegging: “Het is waarlijk goed en recht,” zingt ze “billijk en heilzaam, dat wij U altijd en overal dankzeggen, heilige Heer, almachtige Vader, eeuwige God. Want door het vasten van het lichaam onderdrukt Gij de ondeugden, verheft Gij de geest, geeft Gij deugdzaamheid en beloningen voor de strijd, door Christus onze Heer”.

De vastentijd is een lente-kuur voor lichaam en ziel. Ze is wedergeboorte en opstanding. Vasten is een vorm van hygiëne die door een duizendjarige ervaring haar deugdelijkheid heeft bewezen. Wij hebben gezegd: de mens is een wezen dat honger heeft en moet eten; maar daar moeten we ter correctie onmiddellijk aan toevoegen: de mens is een wezen dat ook moet vasten.

Het eerste vastengebod komt rechtstreeks van God. Het staat op het eerste blad van de Bijbel. Het behoort tot

de oudste en meest eerbiedwaardige oorkonden van het menselijk geslacht: “Zie, Ik geef u al het zaadragend gewas op de hele aarde, met alle bomen, ... die zullen u tot voedsel dienen. ... Van alle bomen uit de tuin moogt ge eten. ... Alles wat beweegt en leeft zij u tot spijs”. Maar God sprak ook: “Van de boom van de kennis van goed en kwaad moogt ge niet eten, want wanneer ge daarvan eet, zult ge sterven”. Zo gelden er al bij de wieg van de mensheid twee levenswetten: men sterft als men niet eet, maar men sterft ook, als men principieel niet wil vasten.

Het openbaar leven van Jezus begint met het onderstrepen van de vastenwet. In naam van de nieuwe mensheid vast Christus veertig dagen en nachten. En Hij legt er heel sterk de nadruk op: “Niet van brood alleen leeft de mens, maar van elk woord dat komt uit de mond van God”. Naast het recht om te eten is er ook een plicht om niet te eten, d.w.z. om te vasten. Het is allebei nodig om mens te blijven. De vastenvoorschriften van tegenwoordig, die met de menselijke zwakheid rekening houden, verlangen nog maar een minimum van het oude vasten, maar door de zeer strenge eis van dat minimum (opm. vert.: dit werd geschreven in de jaren 30 van de vorige eeuw!) wordt onderstreept dat een zekere graad van vasten tot het wezen van het christendom behoort, waar niemand van vrijgesteld kan worden.

Vasten “verheft de geest”. De mens heeft een dualistisch karakter, d.w.z. hij heeft iets van de wereld van de geest en iets van de stoffelijke wereld. Hij be-

staat uit ziel en lichaam. Hij kan slechts mens zijn en blijven onder voorwaarde dat ziel en lichaam ieder het hunne toebedeeld krijgen. De ziel mag het lichaam niet laten verhongeren. Omgekeerd mag het lichaam de ziel geen geweld aandoen.

Sedert de zondeval komt het gevaar gewoonlijk niet van boven naar beneden, maar van beneden naar boven. Gewoonlijk tiranniseert het lichaam de ziel, niet de ziel het lichaam. Gewoonlijk maakt het lichaam aanspraak op het primaat, de leidende rol, in de mens. Maar door de door het geloof verlichte wil te laten beslissen, wat en hoeveel we eten, wil ons vasten de nadruk leggen op het primaat van de geest boven het lichaam.

Vasten is dus op de eerste plaats een kwestie van beginsel. Voor wie vast worden eten en drinken meer een zaak van het geweten dan van de maag. Hoe belangrijk eten ook is, het komt nooit op de eerste, maar op de tweede of derde plaats. Wij leven niet om te eten, wij eten slechts om te leven en wel, om te leven voor de tijd en de eeuwigheid. Wij mogen van het middel nooit een doel maken. Dat zou afgoderij zijn, wat het bij de moderne mensheid helaas gewoonlijk is. Zowel in de kringen van de rijken als in die van de minderbedeelde leeft men om te eten.

Heel het wereldgebeuren draait tegenwoordig om de economie. Men politiseert om geld te verdienen en men verdient om te eten. "Laten we maar eten en drinken, want morgen zijn we dood." (*Is. 22, 13*). Panem et circenses, zeiden de Ouden en zeggen de

mensen van nu: brood en spelen! Wie vast, zegt: God en de ziel op de eerste plaats! Eerst mens en christen zijn, en dan als mens en christen (sub specie aeternitatis - in het licht van God en eeuwigheid) eten en blij zijn.

Vasten sterkt de wil. Door de zondeval is de maag een revolutionair geworden die geen consideratie kent. Hij is een van de zeven hoofdzonden in het koninkrijk van de mens. De maag is een egoïst. Hij is onbarmhartig tegenover de armen. Hij is lui en plichtvergeten. De maag bidt niet graag. Het is een afgodendienaar die omwille van het eten God en geweten, geloof en eeuwigheid kan verraden. Hoe meer men laat begaan, hoe brutaler hij wordt; een meedogenloze tiran. Daartegenover wordt de wil een laffe, slappe slaaf.

Om die slavenwil weer zelfbewust te maken is er geen ander middel dan onthouding en ontzegging. Vooral op het gebied van alcohol. Onthouding en vasten geven de mens zijn menswaardigheid terug door hem zijn wilskracht terug te schenken. Men spreekt van wilstraining door gymnastiek en sport, men doet een beroep op ras en bloed. Maar wij weten dat dit allemaal te kort schiet, als het beest van de genotzucht in de maag wakker wordt. We moeten naar oude, beproefde middelen grijpen. Het genotzucht-beest wordt pas tam, als men het laat honger lijden. De beste wilstraining is de vasten-training!

Vasten maakt gezond. Zoveel is zeker: alle ziekten en alle sterfgevallen zijn veroorzaakt door de overtreding van het eerste vastengebod in het Paradijs.

Hadden Adam en Eva het eerste vastengebod nageleefd, dan was de wereld een paradijs geweest. Afgezien daarvan durft Joseph de Maistre, de grote apologet van het gezond verstand, beweren: “Als men alle mogelijke onmatigheid uit het universum kon verwijderen, dan zou men de meeste ziekten verdrijven. Er sterven meer mensen door de tafel dan door de oorlog”.

De oude Seneca schrijft over de tijd van Nero: “Men vraagt zich af, waar al die ziekten vandaan komen. Men moet de vele koks maar tellen”. En de Maistre meent zelfs: “Ieder die ernstig nagaat, hoe hij zich gedraagt, moet wel tot de overtuiging komen dat hij misschien wel twee keer zoveel eet dan hij eigenlijk mag”.

Dit is zeker: ondanks de 6000 jaar dat wij mensen op aarde wandelen, zijn wij de grote kunst van het eten nog altijd niet machtig. We weten nog altijd niet, hoeveel het wel mag zijn en wat. Het doel van het vasten is, ons die grote kunst te leren. Door ons te onthouden moeten we tot een juiste keuze van onze spijzen komen, en door het vasten tot de juiste maat.

Was ons eerste vasten-besluit: Heer, leer ons denken, en het tweede: Heer, leer ons bidden, dan zeggen we nu: Heer, leer ons eten! Leer ons vasten! Leer ons vastend eten!

U moet aalmoezen geven!

Ja, de christenen moeten meer gaan nadenken. Als ze meer nadenken, zullen ze ook meer gaan bidden. Maar

het gebed, hoe belangrijk ook, is niet alleenzaligmakend. Bij de vroomheid hoort ook de ascese, bij het bidden het vasten. En toch heeft Christus tot hen die baden en vastten gezegd: “Als uw gerechtigheid niet groter wordt dan die van de schriftgeleerden en farizeeërs, zult ge het hemelrijk niet binnengaan”.

De farizeeërs hebben uiterst nauwkeurig voldaan aan de uiterlijke voorschriften van vroomheid, vasten en Mozaïsch ceremonieel. Maar het ontbrak hun aan wat ze vooral nodig hadden om de Messias te verstaan: de onthechting aan het materiële. Want de God van het christendom is Geest, en die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid. Wie christen wil worden en zijn, die moet zich eerst vrijmaken van zijn gehechtheid aan het stoffelijke.

Dat is juist de bedoeling van de vastentijd. Drie dingen vooral zijn het middel daartoe: bidden en vasten (die we al hebben leren kennen) en, als noodzakelijke derde, het geven van aalmoezen. In het boek Tobias (12, 8) lezen we: “Bidden en vasten is een voortreffelijk werk, en aalmoezen geven is meer waard dan schatten goud te verzamelen”. Aalmoezen geven neemt in de pedagogiek van Christus een vooraanstaande plaats in. Men moet de farizeeër uit de mens verdrijven, opdat Christus in hem kan leven.

De aalmoes heeft een dubbele opvoedende kracht: een religieuze en een sociale. Een anglicaanse bisschop had de waarheid ontdekt. Zijn verstand was katholiek geworden. Maar indien

hij openlijk tot de katholieke Kerk overging, zou hij zijn rijke inkomsten moeten prijsgeven. Dat kon en wilde hij niet. Zijn hart bleef daarom protestant. Een vriend die kort tevoren katholiek geworden was, probeerde hem op een kiese manier op het cruciale punt opmerkzaam te maken. Hij nam een stuk papier en schreef daarop de naam van God. “Wat lees je op dat papier?” vroeg hij de ander. Die aarzelde met het antwoord: “Nu ja, God”. Toen bedekte de vriend het woord “God” met een goudstuk. “Kunt u het woord nog lezen?” De bisschop zweeg en sloeg zijn ogen neer. Hij had het begrepen. Zijn geweten dwong hem te erkennen: tussen de waarheid en mij ligt het goud. Mijn verstand erkent het katholicisme, maar mijn hart verloochent het.

Hoe juist is toch het woord van Pascal: “Le coeur a ses raisons que la raison ne connaît pas”. Het hart heeft zijn redenen, die het verstand niet kent.

Welk een geweldige rol heeft in de loop der eeuwen het geld in de kerkgeschiedenis gespeeld! Het jodendom verwachtte een Messias, maar wel een buitengewoon rijke met een enorme politieke macht. Voor een arme Christus was er geen begrip. Tussen jodendom en christendom stond de muur van de geldzucht.

Niemand kan twee heren dienen. Het jodendom besliste voor de mammon en tegen het christendom. Bij de keus vóór of tegen Christus geeft vooral het geld de doorslag. Hetzelfde geldt in hoge mate ook voor de geloofsafval van de 16e eeuw en voor de moderne afval van

kapitalisme en proletariaat. Niet wetenschappelijke motieven beslissen, maar vooral economische.

De opvoedende kracht van de aalmoes bestaat in het vrijmaken van de mens voor de dienst van God door hem onafhankelijk te maken van het geld. Het was voor Jezus heel belangrijk Zijn leerlingen op te voeden tot mensen die niet gehecht waren aan geld en bezit, maar die “arm waren van geest”. Niets scheen Hem meer ter harte te gaan.

Zo kon Langbehn, door het christendom geïnspireerd, schrijven: “De eigenlijke strijd om het bestaan van de moderne mens is de niet-materiële, morele strijd tegen het geld. Hij moet het geld aan zich onderwerpen, niet zichzelf aan het geld. Het gaat om een heilige oorlog en tevens om het grootste van alle sociale problemen. Het gaat om de strijd van de ziel tegen de zielloosheid, van God tegen de duivel, als men wil”. Wil het geven van aalmoezen echter een echte geestelijke bevrijdingsoorlog zijn en niet zomaar een schijngevecht, dan moet de aalmoes echt in het vlees snijden. Hij moet een offer zijn dat gevoeld wordt.

De andere functie van het aalmoezen geven is een sociale. In elke bekeeringsgeschiedenis zou je bij het woord ‘God’, waar je dat vindt, ook ‘de naaste’ kunnen schrijven. En je kunt er min of meer hetzelfde in beleven als bij de vermelde anglicaanse bisschop: het geld verhindert het vrije zicht op de medemens, zoals het ook het zicht op God belet. Geld is egocentrisch. Privézaak, zeggen we. Het christendom

heeft de privé-eigendom altijd, ook nu nog, tegen communisme en socialisme in bescherming genomen. Maar tegenover kapitalisme en economisch liberalisme heeft het christendom ook altijd de nadruk gelegd op het gemeenschapskarakter van de eigendom,

De grote aartsbisschop van Constantinopel, Johannes Chrysostomus, de koning van de predikanten, werkt in zijn preken over de eerste brief aan de Korintiërs, wanneer hij over het geven spreekt, die gedachte zo uit: “Het mijn en het dijn, dat zijn maar namen. Alles behoort aan de Schepper toe. Omdat het niet van ons is, maar van de Heer, moeten wij er ook onze onderhorigen in laten delen. U en uw werknemer, gij hebt alles gemeenschappelijk, zoals de zon, lucht, aarde en al het ander gemeenschappelijk zijn. Wie ontvangen heeft, die moet mee laten delen. Hij aan wie het gegeven is, mag het niet voor zichzelf houden. Wat we inhalig alleen maar voor ons zelf gebruiken, wordt a.h.w. het eigendom van een ander ...”.

Zulke en andere soortgelijke gedachten zijn geen bolsjewistisch, maar oerchristelijk gedachtegoed. Hebben en geven horen bijeen. Uit het gemeenschapskarakter van het privébezit vloeit de plicht voort tot het geven van aalmoezen. “In de christelijke maatschappij,” zegt de econoom Dr. Ratzinger, “moet iedereen geven. Wie veel heeft, moet veel geven”. Weldadigheid is geen kwestie van gevoel, maar van geweten!

Geven is geen gewetenszaak t.o.v. iedereen (die ook nog recht zou hebben op overvloedige steun), geven is ge-

wetenszaak in het algemeen. Geven is geen plicht van rechtvaardigheid tegenover elk mens individueel; het is een plicht van rechtvaardigheid tegenover de gemeenschap. In die zin, maar in die zin alleen, heeft Proudhon gelijk en is ook de H. Johannes Chrysostomus, we hebben het gezien, het met hem eens: “Eigendom is diefstal”. Wie van zijn bezit niet behoorlijk wil geven, die steelt.

Geven is een liefdedaad. Daarom hangt de waarde van het offer niet alleen af van de grootte van de gave, maar van de bedoeling en de gezindheid van de gever. Wij kennen het ontroerend verhaal van de arme weduwe: “Jezus ging tegenover de offerkist zitten en keek toe, hoe het volk koperstukken daarin wierp, terwijl menige rijke er veel in liet vallen. Er kwam ook een arme weduwe, die twee penningen ter waarde van een cent in wierp. Jezus riep nu zijn leerlingen bij zich en sprak: Voorwaar, Ik zeg u: die arme weduwe heeft het meest geofferd van allen die iets in de offerkist wierpen. Allen wierpen ze er iets in van hun overvloed, maar zij offerde van haar armoede al wat ze bezat, alles waar ze van leven moest”. (*Mc. 12, 42-44*)

Het fundament van de maatschappij is de rechtvaardigheid, de zuivere hand in de omgang met elkaar. Maar de maatschappij wordt vervolmaakt en krijgt de kroon opgezet door de liefde, de open hand. Een maatschappij waarin ieder slechts gebruikt wat hij voor de ontplooiing van de eigen persoonlijkheid nodig heeft, en waarin het overvloedige ten dienste wordt gesteld van het geheel, zo'n maatschappij zal nooit

gebrek lijden. Daarbij geeft ‘de macht van de vele kleintjes’ de doorslag. “De kleine giften van de armen zijn in de maatschappij veel belangrijker dan de gaven van de rijken. Overal waar het om liefdedwerken gaat, vormen zelfs in materieel en economisch opzicht de bijdragen van de kleine lieden de voornaamste factor.” (Dr. Ratzinger)

U moet boete doen!

Wie A zegt, moet ook B zeggen. Wie nadenkt, moet bidden. Wie bidt, moet vasten en aalmoezen geven. Wie vast en geeft, die zal daar niet bij blijven staan. Hij zal een ander mens willen worden. Het laatste doel van de vastentijd is de Paasbiecht en de Paascommunie. En Pasen, dat is de nieuwe mens. Maar dat gaat niet zonder strijd, want er zijn twee mensen in ons: de oude en de nieuwe. De nieuwe mens zal slechts zegevieren, als het hem lukt de oude buiten te werpen. Dat moet door de boete gebeuren, en wel door de boete als teken dat men zich wil bekeren en dat men het leven ernstig opneemt.

Het woord ‘boete’ behoort tot de woorden die men in het woordenboek van de moderne mens niet meer vindt. Het behoort tot de zogenaamde archaïsmen die niet thuishoren in de levensstijl van de verfijnd beschaafde moderne mens. Ook in godsdienstige werken vind je het nog maar zelden. Die spreken, eenzijdig, slechts over de Blijde Boodschap. Toch kan het een niet zonder het ander. Evangelie en boete horen bijeen. Is het hele leven van Jezus, van de kribbe tot het Kruis, geen ononderbroken boete? Heeft Christus niet gezegd:

“Wie Mijn leerling wil zijn, moet Mij volgen door zichzelf te verloochenen en zijn kruis op te nemen?” (Mt. 16, 24)

Boete is allereerst bekering.

De zonde is volgens de H. Thomas van Aquino het zich afkeren van God en het zich wenden tot de schepselen. Bekering is daarom het zich afwenden van de schepselen en het terugkeren naar God als de Schepper en Wetgever, voorbeeld en doel van de mens. Wij noemen de bekering Biecht, maar geven met die uitdrukking niet de hoofdzaak weer. De Biecht is de noodzakelijke bijzaak. Hoofdzaak is de innerlijke omkeer, het afleggen van de ongeordende neiging naar de schepselen en de terugkeer naar God door berouw en goed voornemen. Een Biecht die daar niet op neer komt, is zelfbedrog, komedie.

De Biecht die echt bekering is, kan niet anders dan sociale gevolgen hebben. Bij Isaïas vinden we in hoofdstuk 58 een tot de vromen gerichte strafpredicatie, die in dit opzicht ook heden nog zeer actueel is. “Zo spreekt God de Heer: Roep zonder ophouden. Laat schallen uw stem als een bazuin. Maak Mijn volk zijn misdaden bekend, het huis van Jakob zijn zonden. Zeker, ze zoeken Mij iedere dag en hunkeren ernaar, Mijn wegen te kennen, als waren ze een volk dat gerechtigheid oefent”. – Het zijn dus vrome lieden, regelmatige kerkgangers, mensen die bidden en zelfs vasten. Maar wat is het sociale effect van hun vroomheid, hun ‘Pasen’?

Luisteren wij naar de profeet: “Zie, op uw vastendag zoekt gij uw voordeel

en beult gij al uw arbeiders af. Zie, gij vast onder kijven en twisten en slaat er ruw met de vuist op in. Neen, zoals gij nu vast, zal uw stem in de hoge niet worden gehoord. ... Is dit niet een vasten, zoals Ik het wil (is de godsspraak van Jahweh, de Heer): zondige boeien slaken, knellende banden ontbinden, verdrukten de vrijheid geven, ieder juk verbreken?

Is dit niet een vasten: de hongerigen uw brood breken, arme zwervers in huis opnemen, de naakten die ge ziet, kleden, uw eigen broeder niet verstoten? ... (Als ge dat doet) dan eerst zal Jahweh u verhoren, als ge Hem aanroept; als ge om hulp smeekt, zal Hij u zeggen: 'Hier ben Ik' (de barmhartige, de Heer uw God)".

Tegenover het communistisch proletariaat en de dreigende wereldrevolutie, is dat een christelijke voorbereiding op het Paasfeest van de uit de biechtstoel komende mens. Slechts als de sacramenten zo ontvangen worden, komt de niet-katholieke wereld onder de indruk. Niet de statistisch vastgestelde hoeveelheid Communies is voor een parochie doorslaggevend, maar de sociale mentaliteit van hen die na Paasbiecht en Paascommunie in hun gezinnen, in hun geloofsgemeenschap en onder hun medeburgers terugkeren. Bekering is niet alleen terugkeer naar God, maar ook terugkeer naar de naaste, zoals het hoofdbeod wil.

Boete is ook levensernst.

Als men de vastentijd weer eens geestelijk heeft doorleefd, ziet men leven en

wereld toch weer met andere ogen, met de ogen van het geloof in de zondeval en in het lijden van de Heer en met ogen die de toekomst zien: dood, oordeel en eeuwigheid. Onder de druk van de nood van de wereld en de dreigende ineenstorting. In dit licht moeten wij de genotzucht van nu beschouwen, ook de 'katholieke' genotzucht. Die zien we dan als een dans in een brandend huis, als onbezonnenheid, onnatuur, waanzin en misdadigheid. De christenheid mag vrolijk, maar niet lichtzinnig zijn.

Niets zou tegenwoordig meer nodig zijn dan een Noë, een Jeremias, een Johannes de Doper, een Vincentius Ferrerius, een H. Franciscus, een boeteprediker, ... iemand als die profet die na de godsmoord op Golgotha door de straten van Jeruzalem trok, dag en nacht schreeuwend: Ik ben de stem uit het Oosten en het Westen, de stem uit de vier windstreken, de stem die zich richt tot Jeruzalem en de Tempel en het hele volk. Wee, wee! Boete, boete! – De christenheid moet weer bedenken dat ze de godsdienst van de Gekruisigde belijdt. Ze moet ernst tonen en meer eenvoud, meer offervaardigheid.

En die boete, die levensernst moet ook de jeugd voorgehouden worden. Er zijn twee opvoedingsstelsels, dat van het Evangelie en dat van de wereld. Dat van het Evangelie berust op het beginsel: de plicht gaat vóór het vermaak. Dat van de wereld echter zegt: zo weinig mogelijk zelfbedwang en ontzegging, maar genot! Geef toe aan al je neigingen! Het gevolg is wekelijkheid, overgevoeligheid, naturalisme. De ervaring bewijst dagelijks, hoever we

het met die opvoeding brengen. Een gezonde, wilskrachtige jeugd is onmogelijk zonder de oude pedagogiek van het sustine et abstine (draag het en onthecht je). Die gymnastiek hebben we op de eerste plaats nodig, die sport is vooral noodzakelijk. Het is, zoals de H. Paulus schrijft: Ieder die voor de wedstrijd oefent, onthoudt zich van overdaad aan spijs en drank. Ik moet mijn lichaam tuchtigen en in bedwang houden.

Daarmee zijn we bij een ander facet van het boeteprobleem. De boete heeft niet alleen een defensief, maar ook een offensief karakter. Dulden en onthouding is de defensieve, tuchtiging is de offensieve kant. De tuchtiging berust op de zin van de H. Paulus: "Zij die bij Christus Jezus horen hebben hun zelfzucht met haar hartstochten en begeerten gekruisigd". (*Gal. 5, 24*) De ascese noemt dat versterving. Versterving wil niet doen sterven. Verstandige versterving is helemaal niet schadelijk voor de gezondheid. Doel van de versterving is alleen maar het weerbarstige lichaam temmen, en wel door iets dat pijn doet.

De heiligen kennen heel wat technische middelen om aan offensieve boete te doen. Ze grijpen naar boetehemd, gordel, ketting en gesel. De moderneren hebben deze wapens afgeschafte. Het is ook niet noodzakelijk zijn toevlucht te nemen tot zo'n harde middelen. Men moet het nooit doen zonder overleg met de biechtvader. Men vindt, want boetelingen zijn vindingrijk, ook andere middelen die naar het doel leiden, d.w.z. volgzaam maken. En als wij ze niet vinden, God vindt ze steeds weer. Zo kan geen enkele medicijn de peda-

gogiek van de pijn helemaal tenietdoen. Die hoort bij de goddelijke opvoedkunde. Door de lichamelijke pijn de genezing en de heiliging van de ziel!

Wie oren heeft om te horen, hij hore! Niet allen begrijpen de preek van de boete. Alleen zij begrijpen die het ingegeven krijgen door de Geest Gods. De boete moet beginnen bij de goeden. In beslissende tijden als die van nu komt het er vooral op aan dat de goeden zich het eerst bekeren: niet de vrijmetselaars, niet de socialisten, niet de joden, niet de communisten, maar wij. Ook moeten wij beginnen met de anderen een voorbeeld te gaan geven van een ernstiger, minder wereldgericht christendom.

Wat de wereld ons ook wijsmaakt, wij moeten boete doen.

Terug naar de arme, nederige, gekruisigde Jezus Christus!

Het hoogtepunt van de vastentijd is Christus aan het Kruis. In de Gekruisigde is heel het christendom samengevat, zodat Paulus kan zeggen: "Ik had mij voorgenomen u geen enkele wetenschap te brengen dan die van Jezus Christus en Zijn Kruis". (*1 Kor. 2, 2*) De Gekruisigde is daarom ook het centrale onderwerp van de prediking in onze tijd. Het is het belangrijkste, noodzakelijkste en actueelste wat men tegenwoordig aan de mensen kan verkondigen.

Rond de eeuwwisseling werd er onder ontwikkelde katholieken nergens drukker over gesproken dan over de hervorming van het catholicisme. Men

was van mening dat men progressiever moest worden, meer met zijn tijd moest meegaan en meer open moest staan voor de wereld. De katholieken zouden nieuwe wegen moeten zoeken naar het volk in plaats van oude platgetreden paden te blijven volgen. Toen schreef de Benedictijn Pater Godebard Geiger een brochure: Terug naar de arme, nederige, gekruisigde Heiland Jezus Christus.

Hervormen, zegt hij, is: de oorspronkelijke vorm en geest herstellen en vernieuwen. De oorspronkelijke geest van de Kerk is de geest van Jezus Christus, zoals die in het heilig Evangelie getekend wordt. Het is de geest van zelfverloochening, kruis en offer, zoals die zich in leven en handelen en leer van Jezus openbaart, de geest van de arme, nederige, gekruisigde Heiland Jezus Christus.

Er is geen ander christendom dan het christendom van Christus. En het christendom van Christus is niets anders dan Christus als Weg, Waarheid en Leven, de levende Christus, de persoonlijke en mystieke Christus, Christus als Hoofd en Christus in de ledematen. Niemands woord mag met meer recht worden herhaald dan dat van de generaal van een orde, toen er van hem de totale hervorming van zijn orde werd verlangd: Aut sum ut sum, aut non sum –ofwel ik ben wat ik ben, ofwel ik ben niet. Ofwel het christendom is wat Christus is, of het is geen christendom.

Het christendom van Christus is de Verlossing door de Godmens. Het is de godsdienst van de genade, van het bovennatuurlijk leven en de bovennatuur-

lijke hulp. De goddelijke genade is alles in het Rijk van God en dat van de ziel. Al het andere in de wereld is voor het Rijk van God slechts van belang in zover het door de goede wil van de mens tot een werktuig van de genade gemaakt wordt. Christus heeft die wet in het Godsrijk haarscherp geformuleerd in de parabel van de wijnstok en de ranken, waar Hij zegt: “Zonder Mij kunt ge niets”. Alle werken van God komen, zoals P. Geiger schrijft, uit het niets en juist daardoor blijken ze werken van God te zijn. Het menselijk niets wordt een zegel voor de goddelijke genade.

Daarom heeft Christus in Zijn verlossingswerk en bij de stichting van Zijn Kerk afgezien van alle middelen waar men zich anders menselijkerwijze van bedient om in de wereld grote dingen tot stand te brengen. Om de Verlossing te verwezenlijken had Hij de menselijke natuur nodig en de middelen die de menselijke natuur voor haar bestaan helemaal niet kan ontberen: dagelijks brood en kleding, maar die had Hij slechts nodig in zover ze offermaterie waren om ze de hemelse Vader op te dragen. Wat Hij niet nodig had, wat Hij voor zichzelf principieel afwees, was het aardse bezit, het aardse als macht en schittering, het aardse als levensgenot.

Christus was arm. Zijn geboortehuis was een stal. Zijn wieg een krib. Zijn eerste levensjaren moest Hij doorbrengen in de verbanning. Zijn dagelijks brood verkreeg Hij door de geringe opbrengst van Zijn werk als ambachtsman, en later door de aalmoezen van goede zielen. Gedurende Zijn openbaar leven, een periode van drie jaar

prediking, heeft Hij geen thuis. De vossen hebben hun holen en de vogels hun nesten, maar de Mensenzoon heeft niets waar Hij Zijn hoofd op kan neerleggen. En tenslotte hangt Hij aan het Kruis, zelfs van Zijn kleren beroofd, en wordt Hij in een vreemd graf gelegd. Christus is arm.

Omdat de Kerk de voortlevende Christus is, moet de Kerk arm zijn. In Zijn instructies aan de Apostelen schrijft Jezus voor: “Tracht geen goud, zilver of koper te verwerven om er uw gordel mee te vullen. Verschaft u ook geen reiszak voor onderweg, geen tweede onderkleed, geen schoeisel of stok” (*Mt. 10, 9 en 10*) Toch heeft de Kerk en hebben haar priesters voor hun taak een zekere hoeveelheid aardse goederen en hulpmiddelen nodig, maar slechts als middel om hun doel te bereiken. En alleen wat noodzakelijk is. Wie echter alleen maar het noodzakelijke bezit is arm.

Langbehn spreekt van een speciale erfzonde onder het katholieke volk. Die heet ‘te veel vet’. Hier is trainen de boodschap, niet om het overtollige dood te slaan, zoals Luther deed, ook niet om het te maskeren, zoals men tegenwoordig wel probeert, maar om het kwijt te raken. Tegen vet helpt beweging, stimulering van de bloedsomloop, zenuwprickeling, terugkeer naar eenvoudig voedsel. Men moet in het katholieke kamp van tegenwoordig maar liever ophouden met zich op dat eigen vet te beroemen zoals wel eens gebeurt.

Het is niet goed dat de Kerk vet wordt. Als ze niet de innerlijke kracht kan

opbrengen om zich van dat vet te ontdoen, dan laat de goede God van tijd tot tijd toe dat de Staat of de revolutie om gezondheidsredenen met geweld gaan ontvetten. Daarbij blijft onrecht onrecht, maar door de ingreep kan de schuld wel een *felix culpa*, een ‘gelukkige schuld’ worden. God weet namelijk uit de zonden van Staten en volkeren voordeel te trekken voor de Kerk. Die komt uit de loutering frisser en sterker te voorschijn.

Christus was nederig. De fundamentele dwaling die sedert de zondeval in de hoofden van de mensen rondspookt, is de mening dat ze goden zijn. Christus beschouwde het als zijn eerste taak, die fundamentele dwaling recht te zetten. “Want hoewel Hij Gods gestalte bezat en Zijn gelijkheid met God geen roof hoefde te achten, heeft Hij er zich toch van ontdaan door de gestalte van een slaaf aan te nemen en gelijk te worden aan de mensen. En toen Hij uiterlijk als een mens werd bevonden, heeft Hij zich nog vernederd door gehoorzaam te worden tot de dood, tot de dood van het Kruis.” Zo schrijft Paulus aan de Filippenzen. (2, 6-8) Wat de mens vooral van zichzelf moet weten is, dat hij uit zichzelf niets is, een nietig wezen. En dat niets-zijn als fundamentele waarheid van de mens heeft Jezus voorgeleefd van de kribbe tot het Kruis.

Daarom moest de nederigheid de grondwet van het christendom worden. In zijn eerste brief aan de Korintiërs werkt Paulus die gedachte prachtig uit: “Denk maar aan uw eigen roeping, broeders. Naar menselijke maatstaf

waren er niet velen geleerd, niet velen machtig, niet velen van hoge afkomst. Neen, wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de ‘wijzen’ te beschamen; wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om het sterke te beschamen; wat voor de wereld van geringe afkomst is en onbeduidend, heeft God uitverkoren; wat niets is om teniet te doen wat iets is, opdat tegenover God geen mens zou roemen op zichzelf”. (*1 Kor. 1, 26-29*) Macht en glans spelen in het Rijk van God geen doorslaggevende rol.

Daaruit blijkt, hoeveel de cultuur, de kunst, de wetenschap en de technische vooruitgang kunnen bijdragen voor de bekering van de zielen. Niet dat het christendom geen cultuur zou willen, integendeel! Niemand heeft er meer voor gedaan dan de Kerk. Maar menen dat men door verfijnde beschaving en schitterende wetenschap, door politieke macht en imponerende technische prestaties de zielen voor Christus zou kunnen veroveren, dat zou een noodlottige vergissing zijn. Wie het Evangelie aandachtig leest, weet dat Christus die dingen niet veracht. Maar Hij heeft de buitenstaanders niet aangetrokken door een van deze middelen, maar alleen door de heiligheid van Zijn leven, de majesteit van Zijn wonderen en de overtuigende kracht van Zijn woord. Dus door de macht van het bovenna-tuurlijke.

Christus hing aan het Kruis. Eigenlijk altijd. Als iemand Hem wilde beschouwen als een man ‘die uit was op genoegens’, dan zouden wij dat zonder meer opvatten als godslastering. Wij

kunnen Hem ons alleen maar voorstellen als ‘Man van smarten’ en slechts kruis en offer als Zijn levensgezellen zien. Alle zonde en schuld kwamen immers voort uit het feit dat de mens zichzelf zocht en daardoor God en de naaste vergat. Uit het egoïsme dus. De verlossing uit het egoïsme kan alleen maar geschieden door het tegendeel ervan. En het tegendeel van egoïsme is onbaatzuchtigheid en belangeloosheid. Onbaatzuchtigheid tot elke prijs. Onbaatzuchtig tot de dood aan het Kruis toe, dat is Christus geweest, Hij, de absoluut Onzelfzuchtige.

Zoals Christus was, zo moet ook het christendom zijn. Het is bekend dat de wereld, vooral in onze tijd, de katholieke Kerk voortdurend verwijt dat ze bij de strijd om haar rechten en om de zielen alleen maar egoïstische bedoelingen heeft. Ze zou zich laten drijven door de zucht naar politieke macht en door klerikale heerszucht, door de zucht van de priesters om zich te laten bewieroken, door de zelfzucht die naar een comfortabel, lekker leventje streeft.

De Kerk van nu heeft maar één middel om de moderne mensheid weer te doen geloven aan haar liefde. Het middel namelijk dat ze evenals Christus het kruis opneemt. Dat ze met zich laat spotten. Dat ze met absolute onbaatzuchtigheid, arm als Christus, desondanks doorgaat goed te doen en voor de vijanden te bidden. Als ze dat doet, dan zal ze verrijzen! De weg van de Kerk naar de zegepraal voert over Golgotha. Naar de arme, nederige, gekruisigde Zaligmaker Jezus Christus.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Koningin van de heilige Rozenkrans, bid voor ons.

Zou wel één bede zo dringend en zo herhaaldelijk van de lippen van de gelovigen vloeien als het Weesgegroet, dat wij onder het bidden van het Rozenhoedje tot vijftigmaal toe herhalen?

Vele christenen verbeelden zich natuurlijk dat dit gebed altijd in ere was in de H. Kerk, en zo oud is als het christendom zelf. Het wordt anderzijds de groetenis van de engel genoemd, omdat zijn eerste gedeelte de woorden bevat, door de Aartsengel Gabriël tot Maria gericht. Het tweede gedeelte bevat de woorden, waarmee Elisabeth haar nicht begroette toen Maria haar na de Blijde Boodschap ging bezoeken.

En toch, wij moeten de waarheid zeggen en bekennen dat eeuwenlang het Weesgegroet niet gebeden werd. Zeker, in de geschriften van de heilige Vaders treffen wij de twee eerste gedeelten aan van dit gebed, onder een min of meer vaste vorm; doch eerst in de 11^e eeuw verspreidde zich onder de gelovigen de gewoonte om het Weesgegroet te herhalen en dan bad men het slechts tot aan de woorden “gezegend is de vrucht van uw lichaam”.

Welke gebeden men dan vroeger bad? Behalve de liturgische gebeden en de psalmen, baden de gelovigen vooral het Onze Vader, dat Christus zelf had geleerd; en na het eerste concilie in Gods Kerk, in de 3^e eeuw gehouden, baden zij ook graag de geloofsbelijdenis.

Het zou nochtans verkeerd zijn te denken dat de bidsnoeren in die tijden onbekend waren. Deze danken echter

hun ontstaan, niet aan het rozenkransgebed, maar van de vroegste tijden af werden zij gebruikt om het aantal Onze Vaders te tellen, dat men bad, of wilde bidden. Vandaar, dat ook nog in onze taal, dit bidsnoer vaak Paternoster genoemd wordt. In het begin van de Kerk werden door de ontwikkelden vooral de psalmen gebeden, terwijl de eenvoudige, ongeletterde christenen de psalmen vervingen door een even groot aantal Onze Vaders; en om deze gemakkelijker te kunnen tellen, bediende men zich van bidsnoeren.

In de oorspronkelijke regel van de Paters Karmelieten bijv. lezen wij, dat zij die de getijden van de monniken niet kunnen meebidden, verplicht zijn een bepaald aantal Onze Vaders te bidden: op gewone dagen 75, op zon- en plechtige feestdagen echter 100.

Toen het Weesgegroet als gebed in zwang kwam, bezat het bijlange na

niet zijn onveranderlijke vorm van tegenwoordig. Velen baden het tot en met de woorden “en gezegend is de vrucht van uw lichaam”; anderen voegden na de aangehaalde woorden nog “Jezus” toe; weer anderen “Jezus. Amen”. Er waren er ook die baden: “Gezegend zij de vrucht van uw lichaam Jezus, waarachtig God en waarachtig mens. Amen”. Weer anderen eindigden hun Weesgegroet met de een of andere lofspraak ter ere van de Verlosser, van O. L. Vrouw, of zelfs van de H. Anna.

Toen het protestantisme ontstond, bespotten de Lutheranen de katholieken om hun Weesgegroet, omdat dit gebed slechts een groetenis was, en geen verzoek, geen smeekbede bevatte. Natuurlijk bleven de katholieken het antwoord niet schuldig en fier verklaarden zij, dat de christen bij zijn bidden, niet slechts hoeft te vragen, maar dat hij ook nog moet prijzen.

De slotbede van het Weesgegroet “Heilige Maria, Moeder van God, bid voor ons, zondaars, nu en in het uur van onze dood. Amen” hebben wij vooral te danken aan de H. Petrus Canisius, want niemand heeft als hij zo buitengewoon geijverd om de gelovigen te bewegen deze woorden bij het Weesgegroet van die dagen toe te voegen.

Geruime tijd werd aangenomen dat de Rozenkrans ons door de H. Dominicus is gegeven, die hem onmiddellijk uit de handen van O. L. Vrouw zou hebben ontvangen.

Na het voorgaande kan er alleszins reeds geen sprake zijn van de Rozenkrans in zijn tegenwoordige

vorm. We mogen eraan toevoegen, dat de wetenschap thans heeft uitgemaakt, dat de geschiedenis van de Rozenkrans zoals zij om de persoon van de H. Dominicus wordt gevlochten, slechts een legende is.

Hoe anders is dan toch te verklaren, dat in de processtukken van de heiligverklaring, waarin toch alle mogelijke bijzonderheden van het leven van de H. Dominicus als het ware worden uitgerafeld, zelfs niet de minste toespeling op deze wonderbare gebeurtenis gemaakt wordt, wat toch zeker zou gedaan zijn, als dit verhaal op waarheid berustte. Bovendien, de oudste levensbeschrijvers van de heilige reppen er geen woord van, ofschoon zij hoog opgeven van zijn liefde tot de allerheiligste Maagd.

Voor het eerst wordt van deze geschiedenis melding gemaakt, 250 jaar na de dood van de heilige.

Hoe is dan de Rozenkrans ontstaan?

Geleidelijk aan, en het overwegen van de mysteries, dat in de kloosters begon, is er eerst bijgekomen, toen men reeds lang het Rozenhoedje bad.

Men moet echter niet denken, dat het bidden van de Rozenkrans spoedig algemeen werd. Velen immers hebben lange tijd het Rozenhoedje beschouwd als het gebed voor onontwikkelde gelovigen, die niet lezen konden. Hoe stevig deze mening in vele hoofden was vastgeroest, mag wel hieruit blijken, dat zelfs in het midden van de 19^e eeuw, er nog heel wat ontwikkelden waren, zelfs in ons vaderland, die het beneden hun waardigheid rekenden in de kerk een Rozenkrans in de hand te nemen.

Paus Leo XIII

Dat de Rozenkrans het lievelingsgebed is geworden van alle standen, is vooral te danken aan Paus Leo XIII z.g., die niet slechts tien wereldbrieven over de Rozenkrans schreef, maar reeds in het begin van zijn roemvolle regering, in december 1883, de aanroeping “Koningin van de heilige Rozenkrans” in de litanie van de allerheiligste Maagd inlaste, en later de oktobermaand aan O. L. Vrouw van de Rozenkrans toewijdde.

Maar vóór Leo XIII hadden reeds 48 pausen herhaaldelijk en dringend het rozenkransgebed aan de gelovigen aanbevolen; en dat de Rozenkrans reeds eeuwen te voren in ere was, getuigen de Rozenkrans-broederschappen die ten tijde van de slag bij Lepanto zo bloeiend waren.

Geen gebed dat thans Maria meer ere brengt dan de Rozenkrans, want geen bede is populairder. Dagelijks wordt de Rozenkrans gebeden door honderdduizenden, en niet slechts afzonderlijk, maar ook gezamenlijk in de

familiekring; en iedere oktobermaand opnieuw begeven de gelovigen zich naar hun kerken en kapellen om daar, vóór Jezus in Zijn aanbiddelijk Sacrament uitgesteld, met de priester de Rozenkrans te bidden.

Met recht mocht Paus Leo XIII aan de gelovigen schrijven, “om de eer van de Heilige Moeder Gods, om de gedachtenis te vereeuwigen van de gebeden door geheel de katholieke Kerk tot haar allerzuiverste hart gericht, tot bewijs van het vertrouwen, dat wij in haar stellen, en om haar steeds goedgunstiger te stemmen, willen en bepalen wij, dat na de aanroeping “Koningin zonder vlek van de erfzonde ontvangen” de aanroeping ‘Koningin van de heilige Rozenkrans’ ingelast worde”.

De devotie voor de Rozenkrans is een uitstekende oefening, èn om de gebeden die de Rozenkrans uitmaken, èn om het overwegen van de mysteries die in het begin van de 15e eeuw door de Duitse Karthuizermonniken Dominicus van Pruisen en Adolfuls van Hessen ingevoerd werd.

Het heiligdom van Lourdes, waar de grote vereerder van de Rozenkrans Leo XIII ook een kerk wilde ter ere van O. L. Vrouw van de Rozenkrans en het merkwaardige heiligdom van

Pompeï, het Italiaanse Lourdes, hebben voldoende bewezen dat onze hemelse Moeder gaarne door de Rozenkrans wil vereerd worden, want de genaden daar verkregen, zijn waarlijk ontelbaar, en beide heiligdommen zijn van de Rozenkrans onafscheidbaar. Pompeï immers is het heiligdom van de Rozenkrans, en al wie te Lourdes geweest is, kan getuigen dat bij de grot, bij de baden en zelfs in de stad de Rozenkrans wel degelijk de devotie is van de bedevaartgangers. Anderzijds, heeft O. L. Vrouw niet zelf aan Bernadette gevraagd om daar de Rozenkrans te bidden?

Ook de heiligen hielden veel van de Rozenkrans. Toen de grote kerkleraar de H. Alfonsus van Liguori door ouderdom en ziekte gebroken was, verzwakte zijn geheugen, zodat hij zich niet meer kon herinneren of hij voor die dag zijn Rozenhoedje reeds had gebeden. Dan viel hij de ziekenbroeder meermalen lastig met de vraag: “Heb ik mijn Rozenkrans reeds gebeden?” Op zekere dag, toen op die herhaalde vragen de broeder wat kort antwoordde: “Gij hebt hem wel zes keren gebeden!” sprak de heilige op teleurgestelde toon: “Hoe kunt ge mij mijn herhaalde vragen kwalijk nemen? Weet ge dan niet dat mijn zaligheid van de Rozenkrans afhangt?”

Het is bekend dat de Vlaamse heilige, Johannes Berchmans, slechts drie voorwerpen dierbaar waren, namelijk zijn kruisbeeld, zijn regelboek en zijn Rozenkrans.

Het Rozenhoedje is de gelovigen zo dierbaar geworden, dat het hun al een tweede teken van de christenmens is. Wanneer dan ook een christen door de dood uit het leven is weggerukt, en zijn ontziend lichaam op het doodsbed ligt uitgestrekt, dan zullen zijn nabestaanden hem in de samenvouwen handen een kruisbeeld geven, maar om zijn verstijfde vingers zullen zij ook de Rozenkrans winden, alsof een christen zonder deze twee kentekenen niet veilig de eeuwigheid mocht binnentreden.

Algemeen erkent ook de geestelijkheid, dat het voldoende is de Rozenkrans te verspreiden en te doen bidden, om zelfs in een onverschillig midden het katholiek gevoelen weer

wakker te roepen en het godsdienstig leven te doen heropbloeien.

Gebed: O goede Moeder Maria, overtuigd als wij zijn van de grote rol, welke het rozenkransgebed in ons zielenleven speelt, smeken wij u ons steeds dieper te doordringen van de grote betekenis van de gebeden, die wij bij het bidden van de Rozenkrans uitspreken, en tevens ook van de geheimen van uw leven en van het leven van uw goddelijk Kind, die de H. Kerk bij het rozenkransgebed ter overweging voorstelt. Verwerf ons die grote genade, dat niets ons zo dierbaar zij als onze Rozenkrans, dan zullen wij in het godvruchtig bidden ervan de zekerste waarborg van onze zaligheid bezitten. Amen.

Oefening: Dagelijks en vooral in de familiekring het Rozenhoedje bidden, en tijdens dit gebed met niets anders bezig zijn.

wordt vervolgd ...

Onze Lieve Vrouw van Welslagen

Vervolg

In het eerste en inleidende deel van dit artikel (IB nr. 339) hebben we de jeugd van Zuster Mariana gezien, haar oversteeek naar de Nieuwe Wereld en haar leven in het aldaar gestichte klooster. Ook haar aanvaarden van het lijden tot uitboeting van de zonden van de mensheid in de 20^e eeuw en de eerste twee verschijningen van de Heilige Maagd. Omdat de Maagd Maria in haar tweede verschijning aangeeft dat ze wenst aangeroepen te worden onder de titel van Onze Lieve Vrouw van Welslagen, gaan we hier even kort op in alvorens verder te gaan met het levensverhaal van Mariana.

De devotie tot Onze Lieve Vrouw van Welslagen

De titel van Onze Lieve Vrouw van Welslagen was destijds een welbekende aanroeping in Spanje. De sporen van een dergelijke aanroeping gaan terug tot in de tijd van de vrijheidsoorlog tegen de moslims. Het is ter ere van het welslagen dat de overwin-

naar El Cid (opm. red.: een ridder en een bekende Spaanse nationale held) een prachtig altaar aan Onze Lieve Vrouw toewijdt als hij triomfantelijk de Spaanse stad Almenara binnenkomt. Het 'Welslagen' is het wonder, de bovennatuurlijke tussenkomst die de Moeder Gods afsmeekt ten gunste van haar kinderen. Oorspronkelijk verwijst het naar de zwangerschap van de Heilige Maagd van Jezus, van de ontvangenis tot de geboorte. Het was een aanroeping voor een voorspoedige zwangerschap en veilige bevalling. Dit breidde zich daarna gemakkelijk uit tot de aanroeping van Maria's bemiddeling in tijden van persoonlijke nood (ziekte, reizen, huwelijk). Er zijn diverse legendes rondom het beeld en de devotie (...), maar de meest geloofwaardige stempel op de aanroeping van Onze Vrouwe onder deze titel en de verspreiding van deze devotie heeft zijn directe oorsprong in de wil van een Paus: Paulus V (1605-1621). Hier volgt de geschiedenis die hieraan ten grondslag ligt.

Bernardinus van Obregon (1540-1599) was een jonge Spanjaard, rijk en hoogmoedig, die op een dag in 1567, getroffen door de armoede van een voorbijganger, van leven veranderde en besloot zich in dienst te stellen van de armen en de gebrekkigen. Met permissie van de Nuntius en van Koning Philip II van Spanje stichtte hij, onder de regel van de Derde Orde van de H. Franciscus van Paolo, de Religieuze Congregatie van de Minderbroeders ter bijstand van de zieken, die vooral werkzaam was in de ziekenhuizen. Er werden geloftes afgelegd van kuisheid, armoede, gehoorzaamheid en gastvrijheid. In 1599 stierf Obregon en werd begraven in het Algemeen Ziekenhuis van Madrid, waar de congregatie veel hulp verleende. Zijn opvolger, broeder Gabriel van Fonanet, vertrok met broeder Guillermo van Rigosa naar Rome in 1606, om van de Paus de uitbreiding van hun jurisdictie te krijgen van Madrid naar geheel Spanje. Zij legden de reis te voet af en, na Valencia, bij de grens met Catalonië, raakten de twee broeders de weg kwijt en een verschrikkelijke storm verraste hen 's nachts. Ze riepen daarop Onze Lieve Vrouw aan voor een schuilplaats en hulp. Daarop zagen ze een zacht licht in de verre bergen, ze verlieten het pad en klommen er naar toe. Daar vonden ze in een van licht stralende grot, die

als een gepolijste steen uitgehouwen was en welriekend van bloemen, een wondermooi beeld van de Heilige Maagd, glimlachend met het Kind Jezus op de linkerarm, een scepter in de rechterhand en een prachtige kroon op het hoofd. Haar jurk was simpel maar elegant. Het beeld was 53 cm hoog, het Kind Jezus 11 cm. Maria had kastanjekleurige haren, zwarte ogen, het gezicht had een huidskleur en het was gemaakt van cypreshout. Niet alleen was het een wonderbaarlijke vondst, maar ook vroegen de broeders zich af wie een kunstwerk van een dergelijke schoonheid en perfectie kon maken.

De volgende ochtend reisden ze naar de nabij gelegen gehuchten om te informeren. Niemand, zelfs niet de alleroudste bewoners die alles van iedereen in de omtrek wisten, had ooit van de grot of het beeld gehoord. Zodoende werden de broeders eigenaar van het beeld.

Zij knutselden daarop een mandje voor het beeld en vervolgden hun reis naar Rome. Ze werden ontvangen door Paus Paulus V, die, nadat hij het verhaal over de vondst van het beeld had gehoord en had begrepen dat het hier

om een bovennatuurlijke gebeurtenis ging, neerknielde en zijn borstkruis om de hals van het beeld hing, het omhelsde, het kuste en uitriep: “Kijk, zij glimlacht! Waarom glimlacht zij? Wat een welslagen heeft u verkregen door deze reis! Het lijdt geen twijfel of Onze Lieve Vrouw heeft besloten u te beschermen en u te ondersteunen in uw werk. Ik zal haar dus geenszins in de weg staan. Moge uw verlangens een goed welslagen hebben!” Vervolgens zegende Paus Paulus V het beeld, verleende er veel aflaten aan en gaf het de naam van Onze Vrouw van Welslagen. Hij beval dat deze devotie meteen verspreid moest worden en hij stond de broeders toe om een stoffen kruis te dragen op hun zwarte toog. De paus verhief daarna de congregatie tot een religieuze orde.

Toen de monniken terugkeerden van hun reis en bij Valencia aankwamen, ontdekten ze dat negen van hun twaalf

medebroeders gestorven waren aan de pest. Zij zetten dus hun reis door naar Madrid en plaatsten het gezegende beeld op het altaar van de kerk van het Algemeen Ziekenhuis, totdat ze het verplaatsten naar de ziekenzaal van het Koninklijk Hof Ziekenhuis aan de Porta del Sol van Madrid. Dit ziekenhuis, gesticht door Koning Ferdinand en Isabelle van Castilië om besmette soldaten te verzorgen, werd door Keizer Karel V vergroot in 1529. Koning Philip II ontwierp zelf het kleine kerkje en het werd tezamen met het ziekenhuis tot Koninklijk Erfgoed verklaard. Op 6 juni 1611 laat Koning Philip II het kerkje wijden en in aanwezigheid van de koningin en het hele hof laat hij het beeld van Onze Vrouw van het Welslagen plaatsen in de derde kapel van de kerk. Op 19 september 1641 wordt het beeld tijdens een plechtige ceremonie op het hoofdaltaar geplaatst; de kerk werd naar het beeld de Kerk van het Welslagen genoemd.

Het beeld bleef gedurende tweehonderd jaar in deze kerk, totdat de verschrikkingen, de moordpartijen en de verwoestingen van de Spaanse successieoorlog kwamen, toen buitenlandse legers Spanje binnenvielen en op het plein van het ziekenhuis veel helden van Madrid werden gefusilleerd.

Na de oorlog lag ook de kerk deels in puin en werd het gezegende beeld daarom geplaatst in een nis van de kerk van het Welslagen, totdat het in 1832 verplaatst werd, eerst naar het Koninklijk College van Onze Lieve Vrouw van Loreto en vervolgens naar de kapel van het Koninklijk Paleis. De kerk werd op

aandringen van Koningin Isabelle II in 1868 herbouwd, maar op een andere plaats en Koning Philip III plaatste er het beeld. Men verkreeg tevens een ongeëvenaard privilege: het werd de enige kerk op aarde waar men de Mis op droeg van 5.00 uur 's ochtends tot 14.00 uur 's middags. Zelfs in Rome bestond er geen kerk met een dergelijk voorrecht.

Vervolg van het leven van Moeder Mariana

In het eerste deel zagen we dat er zich bij de dood van de eerste abdis, Moeder Maria, een groepje opstandige zusters had gevormd, wat een achteruitgang in het kloosterleven tot gevolg had. De geest van opstand en ongehoorzaamheid aan de Regel keerde zich tegen Moeder Mariana, en in 1595 verzetten

deze zusters zich tegen haar herverkiezing als abdis van het klooster, door Moeder Madeleine te kiezen en hun banden met de Minderbroeders te verslechteren, zodat ze in 1598 verkrijgen dat het klooster onder de jurisdictie van de bisschop van Quito komt. De periode 1599 tot 1610 is de meest turbulente en dramatische voor het klooster. Moeder Mariana en de stichters worden beklad, vernederd, vervolgd, ook voor het gerecht gedaagd en meerdere malen in de gevangenis geworpen.

Derde verschijning van de Heilige Maagd

Het was precies in de gevangenis van het klooster dat de Heilige Maagd ervoor koos om opnieuw te verschijnen, op 16 januari 1599. In een stralend licht zag Moeder Mariana een wonderprachtige Dame verschijnen die zich voorstelde: "Ik ben Maria van Welslagen, een aanroeping die welbekend is in Spanje en tot welke je al meerdere malen toevlucht nam. (...)

De beproevingen die mijn Heilige Zoon je heeft gegeven zijn een hemels geschenk om je ziel te verfraaien en om de goddelijke woede te weerhouden, die op het punt staat een verschrikkelijke kastijding te doen neerdalen op deze ondankbare kolonie. Hoeveel verborgen misdaden begaat men er niet! ...

Binnenkort zal het land waar je woont ophouden een kolonie te zijn en het zal een vrije Republiek worden. Op dat moment zal ze gekend worden onder de naam van Ecuador en behoefte hebben aan heldhaftige zielen om de talrijke publieke en privé rampen te trotseren. Hier, in dit

Het beeld van Onze Lieve Vrouw van het Welslagen op het hoofdaltaar van de kerk in Madrid

klooster, zal God altijd ziel en vinden als verborgen violtjes. Quito zou vervloekt zijn zonder dit klooster! De machtigste koning van de aarde zou met al zijn rijkdommen geen ander klooster kunnen bouwen op deze plek, want deze plek behoort God toe. In de 19^e eeuw zal er een ware christelijke president komen (opm. red.: Garcia Moreno), een man van karakter aan wie God Onze Heer de palm van het martelaarschap zal geven op het plein grenzend aan mijn klooster. Hij zal de Republiek toewijden aan het Heilig Hart van mijn Zoon, en deze toewijding zal het katholieke geloof tot steun zijn in de jaren die zullen volgen, jaren die funest zullen zijn voor de Kerk. Gedurende deze jaren zal de vervloekte sekte van de Vrijmetselaarlijk de controle over de burgerlijke regering hebben, en men zal een wrede vervolging zien van alle religieuze gemeenschappen en ook van mijn geliefd klooster.

(Het hart van President Moreno is vanwege deze heldhaftige en diepchristelijke daad door God voor bederf bewaard. Het is nog steeds intact.)

Deze ongelukkige mensen zullen menen het klooster te vernietigen, maar God bestaat en ik besta, en wij zullen krachtige verdedigers opstellen en zullen tegenover de vijanden onoverkomelijke moeilijkheden opwerpen, en de overwinning zal aan Ons zijn. (...)

Dus, het is de wens van mijn Zoon dat je de vervaardiging van een beeld van mij beveelt, een beeld dat me precies zo weergeeft zoals je me hier nu ziet en dat je het laat plaatsen op de zetel van de abdis, zodat ik mijn klooster kan besturen. In mijn rechterhand laat je de staf en de sleutels van het klooster plaatsen als teken van mijn eigendom en autoriteit. Op mijn linkerarm plaatst men het goddelijk Kind zodanig dat de mensen begrijpen welk een macht ik bezit om de goddelijke Gerechtigheid genoegdoening te geven, en barmhartigheid en vergiffenis te verkrijgen voor elke zondaar die tot mij komt met berouwvol hart, want ik ben de Moeder van Barmhartigheid en in mij zijn slechts goedheid en liefde; en vervolgens ook zodat mijn dochters door alle tijden heen begrijpen dat ik hen mijn Zoon en hun God toon en hen geef als model van godsdienstige volmaaktheid. Ze zouden tot mij moeten komen opdat ik hen naar Hem leidt”.

Op de twijfels van Moeder Mariana dat zelfs de meest begaafde beeldhouwer nooit een dergelijk beeld kon maken, antwoordt de Heilige Maagd: “Ik ben het eens met wat je zegt. Mijn die-

naar Franciscus zal daarom, met zijn gewonde handen (opm. red.: de stigmata), een beeld insnijden en de engelen zullen hem assisteren. Hij zal me zelf omgorden met zijn koord, symbool van alle zonen en dochters die me zo nabij zijn. Wat betreft de hoogte van mijn afbeelding, je zult me zelf meten met het serafijns koord dat je om je lendenen draagt: breng me jouw koord en geef me een uiteinde in mijn hand. Dan moet je het andere einde de grond laten raken; (...) hier heb je, mijn dochter, de grootte van je Hemelse Moeder. Geef het door aan mijn dienaar Francisco de Castillo en beschrijf hem mijn trekken en mijn houding. Hij zal de buitenkant van het beeld uitvoeren ...”

In hetzelfde jaar laat de bisschop van Quito een onderzoek doen naar het leven in het klooster, en ziet in dat er fouten zijn begaan jegens Moeder Mariana en de oprichtsters van het klooster. Hij geeft daarop een geschreven bevel uit, gericht aan Mariana, dat het beheer van het klooster haar toekwam, nog boven

de abdis die de nu de leiding had, maar die verplicht werd Mariana om raad en hulp te vragen in alle omstandigheden, en die haar moest gehoorzamen als Moeder Oprichtster. De naastenliefde van Mariana tegenover de opstandige zusters en in het bijzonder jegens de leidster, bracht haar ertoe om Onze Heer te vragen haar lijden te geven om het zielenheil van die zuster te bewerkstelligen. Jezus stemde toe, maar zei wel dat de opstandige zuster tot aan het einde der tijden in het vagevuur zou moeten blijven. Zo brak er met ingang van 1601 een periode van vijf jaar van uitboeting aan waarin Moeder Mariana deze zwaar ziek geworden zuster persoonlijk verzorgt. Gedurende die tijd lijdt Moeder Mariana de pijnen van de hel in het lichaam en in de geest die van het gemis van God. Jezus had haar voorzeggd geen enkele troost te geven gedurende deze jaren noch haar lijden te zullen verlichten, zoals het de ziel van de opstandige zuster anders in eeuwigheid zou zijn vergaan. Maar wel zei Hij haar toe inwendig met haar te zijn om haar kracht te geven, omdat geen enkele sterveling slechts gedurende één minuut deze pijnen zou kunnen verdragen. De opstandige zuster stierf een goede dood en Moeder Mariana wordt voor de derde keer tot abdis gekozen (1606-1609) en daarna nog voor een vierde keer (1609-1612).

Vierde verschijning van de Heilige Maagd

Op 21 januari 1610 was Moeder Mariana aan het bidden toen plotseling het koor overspoeld werd door een hemelse schittering. In het midden van dit

schitterend licht zag zij de drie aartsengelen: de H. Gabriël, de H. Michaël en de H. Rafaël. Zij kwamen om haar voor te bereiden op de verschijning van de Heilige Maagd door haar te sterken. Toen de hemelse boodschappers weg waren, bleef Moeder Mariana uitgestrekt op de grond liggen tot 2.00 uur 's nachts. Toen verscheen de Koningin van de Hemel met het Kind in haar armen. Zij richtte zich als volgt tot Mariana: “Sta op van de grond waar je ligt, welbeminde dochter van mijn moederlijk Hart en geliefde bruid van mijn goddelijke Zoon. Jouw nederigheid heeft mijn Hart aangetrokken juist zoals de hoogmoed die in deze arme kolonie heerst haar van mij afscheidt. Maar gezien dat ik in het klooster trouwe en liefhebbende dochters heb en jij mijn meest geliefde bent, kom ik je als altijd mijn geheimen toevertrouwen”.

Nadat de Heilige Maagd haar heeft gesproken over ontrouwe zusters die in het klooster zouden wonen in de nog komende tijden, over hun lauwheid en hardnekkige doofheid voor elke genade, voor elke raad uit naastenliefde, en over de kastijding die ze over zich

afriepen, zei ze: “Ik laat je nu weten dat er vanaf het eind van de 19^e eeuw en even na de jaren '50 van de 20^e eeuw in hetgeen heden de kolonie is en wat op een dag de Republiek van Ecuador zal zijn, de passies zullen exploderen en er een algeheel verderf van de zeden zal zijn, omdat Satan dan bijna overal zal heersen door de maconnieke sektes.

Zij zullen zich voornamelijk op de kinderen richten om deze algehele verdorvenheid in stand te houden. Wee de kinderen van die tijd! Het zal moeilijk zijn het Sacrament van de Doop en het Vormsel te ontvangen. Alleen als ze op katholieke scholen blijven, zullen ze het Sacrament van de Biecht nog ontvangen, omdat de duivel alles in het werk zal stellen dit sacrament te vernietigen door personen met autoriteit. Het zal evenzo zijn voor het Sacrament van de Heilige Communie. Helaas! Hoe diep bedroeft het me je te onthullen dat er enorm grote heiligschennissen zullen zijn – zowel publiekelijk als privé – door de ontwijding van de eucharistische gedaanten. Mijn Zoon zal zich op de grond geworpen zien en vertrappt onder vuile voeten. (...) Maar in die tijden zal jij gekend zijn, evenals de gunsten die ik je heden verleen. Hoezeer bemin ik de gelukkige bewoners van deze gewijde plaats! En die kennis zal de liefde en de devotie voor mijn gezegende beeld doen toenemen. Daarom beveel ik je vandaag om dit beeld te laten maken: zorg ervoor dat het gehouwen wordt precies zoals je me ziet en laat het plaatsnemen op de zetel van de abdis, zodat ik vanaf daar mijn dochters kan besturen en leiden en mijn klooster kan verdedigen, want Satan zal, gebruik makend van zo-

wel het goede als het kwade, een verschrikkelijke strijd aangaan om het te vernietigen. (...) Omdat dit arme land beroofd zal zijn van de katholieke geest zal het Sacrament van het H. Oliesel weinig geacht worden. Velen zullen sterven zonder het te ontvangen, hetzij door nalatigheid van hun familie, hetzij door een verkeerd opgevatte genegenheid voor de zieken. Anderen, daartoe aangezet door de vervloekte duivel, zullen zich tegen de geest van de Kerk keren en zullen ontelbare zielen van de overvloedige genaden, vertroosting en kracht beroven die ze nodig hebben om deze grote overgang van de tijd naar de eeuwigheid te maken. Er zullen ook echter mensen sterven zonder dit sacrament te ontvangen door een rechtvaardige en geheime straf van God.

Wat betreft het Sacrament van het Huwelijk, dat de eenheid van Christus met zijn Kerk symboliseert, dit zal aangevallen en ten eerste ontwijfd worden. De Vrijmetselarij, die dan aan de macht zal zijn, zal onrechtvaardige wetten uitvaardigen met het doel zich van dit sacrament te ontdoen, door het voor iedereen gemakkelijk te maken in zonde

te leven en het krijgen van onwettige kinderen, geboren zonder de zegen van de Kerk, aan te moedigen. De katholieke geest zal al gauw verdwijnen; het kostbaar licht van het geloof zal geleidelijk doven totdat er een vrijwel gehele verdorvenheid van zeden zal zijn. Daar komen nog alle gevolgen bij van een wereldse opvoeding, die één van de redenen zal zijn van het uitsterven van religieuze en priesterroepingen. Het Sacrament van het Priesterschap zal belachelijk worden gemaakt, verdrukt en geminacht. De Kerk van God en God zelf worden geweerd en geminacht, vertegenwoordigd in zijn priesters. De duivel zal proberen de dienaren van de Heer op allerlei mogelijke wijzen te vervolgen, met wrede en subtiele slimheid hen trachten te verwijderen van de geest van hun roeping en er zo velen bederven. Deze verdorven priesters die de christenen tot ergernis zullen zijn, zullen er de oorzaak van zijn dat de haat van de slechte katholieken en de vijanden van de Kerk op alle priesters neer zal komen.

Deze ogenschijnlijke overwinning van Satan zal een groot lijden bezorgen aan de goede herders van de kerk, aan de talrijke goede priesters en aan de paus, die, als een gevangene in het Vaticaan, stille, bittere tranen zal storten voor het aanschijn van God, en licht, heiligheid en volmaaktheid voor de gehele wereldclerus, waarvan hij de Koning en Vader is, zal afsmecken. Bovendien zal er in deze ongelukkige tijden een ongeremde luxe zijn die de rest in de zonde zal storten en ontelbare lichtzinnige zielen zal overwinnen en verloren zal doen gaan. Er zal geen onschuld meer zijn bij de kinderen, noch

ingetogenheid en bescheidenheid bij de vrouwen. En op dit uiterste moment van nood van de Kerk, zwijgt degene die zou moeten spreken!

Jij zult dit alles vanuit de Hemel zien, mijn geliefde dochter, alwaar je niet meer zult lijden, maar jouw dochters en degenen die daarna volgen, zullen wel lijden; deze geliefde zielen zullen de goddelijke woede stillen. Zij zullen hun toevlucht nemen tot mij onder de aanroeping van Onze Lieve Vrouw van het Welslagen, waarvoor ik je vraag en je gebied een beeld te laten maken, tot troost en behoud van mijn klooster en voor de trouwe zielen van die tijden, een periode waarin er een grote devotie tot mij zal zijn onder verscheidene aanroepingen, omdat ik de Koningin van de Hemel ben. Deze devotie zal de schakel zijn tussen de goddelijke Gerechtigheid en de wereld die aan haar plichten verzaakt, om de uitvoering te verhinderen van de verschrikkelijke straf van God die deze schuldige wereld verdient.

Vandaag nog, bij het krieken van de dag, moet je naar de bisschop gaan en hem zeggen dat ik je heb gevraagd en bevolen om een beeld van mij te laten houwen en het aan het hoofd te plaatsen van mijn klooster, zodanig dat ik onder deze titel bezit kan nemen van wat mij toebehoort. Als bewijs dat wat je zegt de waarheid is, moet je hem zeggen dat hij zal sterven over twee jaar en twee maanden en dat hij zich moet gaan voorbereiden op de dag van de eeuwigheid, omdat zijn dood gewelddadig zal zijn. Hij moet mijn beeld wijden met gezegende olie en

het de naam ‘Maria van het Welslagen van de opdracht in de Tempel, of Maria Lichtmis’ geven. Bij deze plechtige gelegenheid moet hijzelf de sleutels van het klooster en de staf in de rechterhand van het beeld plaatsen, als bewijs dat het bestuur van de bruiden van mijn Zoon aan mij is toevertrouwd en dat zij al hun zorgen aan mijn liefdevolle, moederlijke bescherming moeten toevertrouwen. Dan, op dat moment, zal ik algeheel bezit nemen van het klooster, mijn huis, en ik zal verplicht zijn het veilig en vrij te bewaren van alle wanorde tot aan het einde der tijden, terwijl ik van mijn dochters een voortdurende geest van naastenliefde en offer eis.

Daarmee, en bovendien met nederigheid, gehoorzaamheid, geduld, stille ingetogenheid en voortdurend gebed, zal dit huis en deze gemeenschap ondersteund worden. (...) Door de dagelijkse beoefening van deze deugden zullen al hun noden en vragen ontvangen worden. Dit geldt voor elk van mijn dochters die in dit geliefd klooster zullen leven tot aan het einde der tijden. (...)

Gehoorzaam nu aan mijn aansporingen en eis zonder uitstel dat mijn heilig beeld gehouwen wordt juist zoals je me nu ziet en haast je het te plaatsen daar waar ik je heb aangewezen. Je moet Francisco del Castillo roepen die dit werk goed beheerst en hem een beknopte beschrijving geven van mijn trekken, juist zoals je me ziet, vandaag en altijd, want het is juist tot dit doel dat ik zo vaak aan je verschenen ben. Met haar koord mat Moeder Mariana opnieuw de hoogte van de verschijning.

Wordt vervolgd

Pad naar bekering: catechumenen reflecteren op de Ignatiaanse Retraite

Door: Robbert Leusink

In de Priorij van het Allerheiligst Sacrament in Antwerpen preekten Eerwaarde Bochholtz en Verlinden van 1 tot en met 6 januari 2024 de Geestelijke Oefeningen van de H. Ignatius van Loyola. In de eerste week van dit nieuwe jaar maakte een groep retraitanten een mooi offer door haar aan God toe te wijden.

Opmerkelijk aan de samenstelling van de retraitanten was het grote aantal catechumenen. Ter voorbereiding op hun doopsel of conversie gingen enkelen van hen op zoek naar sturing en duidelijkheid. In dit interview spreken Tobias uit Amersfoort, Joshua uit Mepel en Philip uit Woudenberg, catechumenen van de Sint Willibrordkerk in Utrecht, openhartig over hun deelname.

Religieuze achtergrond

Joshua: Gedurende mijn hele jeugd ben ik naar de kerk gegaan in een evangelische gemeente, mijn achtergrond is protestants dus. In deze gemeenschap kiest een persoon op volwassen leeftijd of hij, of zij, gedoopt wil worden.

Tobias: Los van dat ik naar christelijke scholen ben gegaan, ben ik atheïstisch opgevoed. Rond mijn 15^e levensjaar begon ik na te denken over dat er meer is tussen hemel en aarde. Ik ben langs allerlei kerken en gemeenschappen gegaan: Remonstranten, kerk van de Nazarener, PKN en zelfs een moskee en synagoge. Ik was eigenlijk nooit aangetrokken tot de R.K. Kerk, ik werd uitgenodigd om naar de Sint Willibrordkerk te komen.

Philip: Als kind ben ik anglicaans gedoopt, daarmee opgegroeid en daarna een lange tijd niet kerkelijk geweest. Vanaf mijn 16^e tot 25^e jaar ben ik zeker niet gegaan. De laatste jaren ben ik veel op zoek geweest. Dat begon eerst weer met de anglicaanse kerk bezoeken, onderwijl leerde ik de R.K. Kerk steeds beter kennen.

Wat bewoog jullie om naar de Sint Willibrordkerk te komen?

Joshua: Via internet ben ik met het Katholicisme in aanraking gekomen, dit was meer uit nieuwsgierigheid dan uit een zoektocht naar een kerk. Veel dingen waren voor mij als protestant nieuw en erg lastig om te begrijpen. Toch wekte de eeuwenoude traditie

een interesse bij mij op, die er uiteindelijk voor zorgde dat ik op zoek ben gegaan naar de traditionele liturgie. Zo ben ik in Utrecht terechtgekomen.

Tobias: Ik werd uitgenodigd eens te komen. Mijn eerste indruk was: hier gebeurt wat. Mensen zijn hier echt met God bezig, niet omdat Hij slechts een vriend is, of omdat de kerk tijdverdrijf is. Ik merkte dat het hier draait om werkelijke aanbidding. Het wekte mijn interesse en ik leerde de onderbouwing van het katholieke geloof kennen. In tegenstelling tot veel andere kerken, merkte ik dat de parochianen veel vuriger zijn dan in andere gemeenschappen waar ik kwam. Wat ook prachtig is, is dat alle elementen van de Heilige Mis uiteindelijk terug te vinden zijn in de Heilige Schrift. Hoe meer ik over de katholieke Kerk las, hoe meer zij haar voor mij bevestigde.

Philip: Mijn eerste keer was op uitnodiging. De liturgie sprak mij direct aan: het is een prachtige Mis. Daarnaast een levende parochie met veel jongeren en echt geloof en de eerbied voor het Allerheiligst Sacrament. Ik werd vanaf het begin al hartelijk ontvangen door de parochianen. Zij hadden interesse in wie ik als persoon ben en wat mij beweegt.

Waren er obstakels om tot het katholieke geloof te komen?

Joshua: Absoluut, als protestant zijn veel katholieke dogma's lastig te begrijpen, zoals bijvoorbeeld de Maria-verering. Mijn interesse in de katho-

lieke Kerk was niet gericht om zelf katholiek te worden, het was eerder een algemene interesse voor de geschiedenis van het Christendom. Het heeft ervoor gezorgd dat ik de dogma's niet direct aan mijn eigen geloof koppelde. Ik was bereid om ze te kunnen begrijpen, voordat ik er serieus over na ging denken. Juist toen ik dit ging doen, werden mijn twijfels over het Katholicisme erg groot. Ook werden de twijfels over mijn eigen geloof steeds groter, dit zorgde ervoor dat ik meer en meer op zoek was naar antwoorden. Wat voor mij de grootste obstakels waren in het katholieke geloof waren de biecht en het priesterschap.

Tobias: Ik kom van een niet-christelijke achtergrond, dus naar mijn familie was het lastig uit te leggen. Ook richting vrienden was het lastig, volgens sommigen geloofde ik in sprookjesboeken, wat het vaak tot bespottelijk onderwerp maakte. Met de Mariaverering had ik daarnaast in eerste instantie moeite, maar ik begrijp haar steeds beter.

Philip: Vanuit mijn anglicaanse opvoeding zijn er specifieke zaken waar mijn familie niet positief tegenover staat, bijvoorbeeld de heiligenverering en de verering van Maria. Het gaat mij nog wel enige tijd kosten om deze in haar geheel te begrijpen en bevatten.

Waarom juist nu deelnemen aan deze retraite?

Joshua: Het leek mij een goede manier om de diepte in mijn geloof op te zoeken.

Tobias: Ik zat in de knoop met mijn geloof: Wat doe ik? Waarom geloof ik eigenlijk? Het heeft enorm veel impact in mijn leven en ik was niet zeker van mezelf. Ik besloot dus: ik ga me een week lang focussen op God. Voor een week lang ga ik het de kans geven, met twee mogelijke uitkomsten: of ik wil (bij wijze van) gelijk gedoopt worden, of ik verlaat de Kerk.

Philip: Ik merkte dat ik een gebrek aan kennis had, en vernam dat deze retraite gepredikt zou worden. Daarom leek het mij goed om meer verdieping in mijn geloof te gaan zoeken.

Welk moment van de retraite heeft op jullie de meeste indruk gemaakt?

Joshua: Het punt dat op mij het meeste indruk heeft gemaakt, is achteraf toch het besef over de eigen zondigheid. Maar ook het bidden van de Kruisweg en het overdenken van het Lijden van Christus heeft een grote indruk op mij gemaakt.

Tobias: Voor mij de dinsdagavond na de voordracht: de meditatie over de hel. We mediteerden over wat ik als zondaar verdien vanwege mijn zonde. Christus voor ons aan het Kruis geslagen. Alles kwam opeens op me af: ik ben de voordracht uitgegaan met tranen en een sterk gevoel van dankbaarheid en onbegrip: Hoe kan God zo goed voor ons zijn?

Philip: Niet een specifiek moment, wat de meeste impact op mij had, waren de eerste twee dagen waarin je

bezig bent met je eigen zonden. Het opschrijven van deze zonden en deze, in ons geval, voor Jezus Christus in het Tabernakel belijden. Voor reeds gedoopten of mensen die bekeerd zijn, is er dan gelegenheid tot een levensbecht.

Welke waarde heeft de onderscheiding van geesten voor jullie gehad?

Joshua: De lessen over de onderscheiding van geesten hebben voor mij veel waarde gehad. Ik geloof dat het voor elke katholiek waardevol is om hier meer over te leren. De lessen geven inzicht in wat bepaalde gevoelens in verschillende situaties betekenen; en hoe ik hier het beste mee om kan gaan.

Tobias: Ik trad deze retraite in met heel erg veel twijfels: Hoe kan ik weten wat God wil? Ik leerde heel krachtig op welke manier ik zaken moet onderscheiden: Wat wel van God is en wat niet.

Philip: De les die ik er uit trok, is dat alles wat van God komt, geheel goed is. Alles dat ook maar een beetje slecht is, kan onmogelijk van God komen.

Heeft de retraite eventuele geloofstwijfels kunnen wegnemen?

Joshua: De retraite heeft voor mij niet per se concrete geloofstwijfels weggenomen. Het is voor mij vooral een grote bevestiging geweest in mijn geloof.

Tobias: Voor mij wel. Ik heb eigenlijk nu het verlangen om zo snel mogelijk gedoopt te worden. De retraite neemt veel onzekerheden weg en gaf mij veel inzichten over vragen die ik nog had.

Philip: Het heeft veel geloofstwijfels weg kunnen nemen; bepaalde anglicaanse dogma's, waar ik mee ben opgegroeid, knagen nog wel. Ter illustratie: mijn familie noemt Mariaverering blasfemie. Nog niet elke twijfel is dus weg, maar het weerhoud me ook niet om verder te gaan op het ingeslagen pad.

Aan wie zullen jullie deze retraite het meest aanraden?

Joshua: Ik zou deze retraite aanraden aan iedereen, die de mogelijkheid heeft om de retraite te volgen, aan mensen die nog niet zeker zijn over het Katholicisme, maar ook aan mensen die al jaren katholiek zijn. Ook als je op zoek bent naar meer diepte in je gebedsleven, een groter besef over je zonden, wijze lessen over de onderscheiding van geesten of als je een week wil bidden en mediteren.

Tobias: Eigenlijk aan iedereen, maar het meeste aan hen die het gevoel hebben dat ze het niet zeker weten of de R.K. Kerk de ware is. De retraite geeft een leidraad over wat ik ga doen met m'n leven. Het is daarom juist behulpzaam voor catechumenen; mensen die met hun religieuze zoektocht bezig zijn.

Philip: Aan katholieken die hun geloof willen verdiepen en aan alle men-

sen die openstaan voor het Rooms-Katholieke geloof.

Welke lessen nemen jullie mee?

Joshua: De belangrijkste lessen die ik meeneem vanuit de retraite, zijn de lessen over de onderscheiding van geesten met betrekking tot belangrijke keuzes, maar ook met betrekking tot dagelijkse keuzes en gevoelens. Ook de manier van het overdenken en het mediteren over verhalen uit het Evangelie is een les die ik meeneem.

Tobias: De kracht van het rozenkransgebed. Je zegt je Moeder (Maria) om op haar te vertrouwen. Je bidt met de intenties van Maria en Jezus. Daarin is Gods wil die geschiedde. Je kan Zijn wil tegenwerken, maar dan zal je je nooit volmaakt voelen. Dat ga je onbewust in alles merken. Het is God die mij zal brengen naar de plek waar ik moet zijn. Verder ook hoe ik met anderen om kan gaan. Het besef dat God alles weet en dat iedereen door Hem is gemaakt, en dus ook volmaakt kan worden in Zijn ogen. Het heeft mijn interesse gewekt in wat God van plan is met elk mens die mijn pad kruist.

Philip: De belangrijkste les is dat wij alleen op aarde zijn om God te dienen. Alles wat wij doen is om God te dienen. Daarnaast ook de voornemens die ik heb gesteld en met de priesters heb besproken. Dit voelt als een stok achter de deur.

Hoe ziet de voortzetting van jullie bekeringsproces eruit? Op welke voet gaan jullie nu verder?

Joshua: Ik ga stappen zetten om gedoopt te worden en de lessen toepassen in mijn dagelijks leven. Ik ga meer bidden en meer vragen wat God Zijn wil is.

Tobias: Zo God het wil, zou ik snel gedoopt willen worden. Ik zou in Gods genade willen leven en met Hem wil ik wandelen. Het wordt misschien nog een zware tocht, maar daarin vertrouw ik op onze Hemelse Moeder, dat zij mij naar Zijn wil zal geleiden.

Philip: Ik blijf de catechese van Pater de Beer volgen en hoop binnen een jaar mijn conversie te mogen doen.

De weg naar groei in het geloof

De Geestelijke Oefeningen van de H. Ignatius van Loyola zijn een verrijking van het katholieke leven. Het is de retraite waarin het geloof de diepte vindt, de eigen zondigheid en nederigheid worden beproefd en duidelijkheid over de rechtschappen levenswandel het resultaat is.

De volgende Ignatiaanse Retraite vindt plaats van maandag 8 april tot en met zaterdag 13 april 2024. Later dit jaar tevens van maandag 22 juli tot en met zaterdag 27 juli. Inschrijven kan via: hemelstraat.info@fsspx.be

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Februari:

Voor de priester- en kloosterroepingen!

Maart:

Voor de plotseling stervenden!

Don Bosco's heilzame “wandeling naar de afgrond”

Deel I

Beste Kruisvaarders,

*“Ellendige nachten”
in een jeugdparadijs*

Turijn. Kostschool van Don Bosco. Omdat elke leerling zich door de grote liefde van die veelzijdige, vreugde

en vroomheid verspreidende heilige gelukkig en sterk weet, noem ik het een soort “paradijs op aarde”. Toch heeft hun leider, waarschijnlijk de beste opvoeder na Jezus en Maria, vóór hij zoveel zegen mag krijgen

voor zijn jonge kerels, wel te betalen met ... lijden. Zo in het jaar 1868. Uitgerekend in de Goede Week, de nacht van Witte Donderdag 9 april op Goede Vrijdag 10 april. Ook de voorafgaande nachten zijn niet zo vrolijk geweest. Don Bosco heeft het over “angstaanjagende dromen” en “een aantal ellendige nachten”. “Deze dromen putten me zó uit,” zegt hij, “dat ik me ‘s ochtends meer vermoeid voel, dan wanneer ik de hele nacht had gewerkt. Ze hebben mij ook erg wakker geschud!” Aan zijn leerlingen vertelt Don Bosco bijna een maand later, op zondagavond 3 mei 1868, wat er is gebeurd. We laten de goede man zelf aan het woord ...

“O nee, niet alwéér!”

“Om te voorkomen dat ik meteen in slaap zou vallen en zou gaan dromen, zette ik mijn kussen rechtop tegen het hoofdeinde en ging bijna rechtop zitten, maar al snel viel ik, uitgeput, gewoon in slaap. Onmiddellijk verscheen dezelfde persoon van de avond ervóór aan mijn bed. “Sta op en volg mij!” zei hij. “In hemelsnaam,” protesteerde ik, “laat me met rust! Ik ben uitgeput!” “Sta op!” herhaalde hij. “Je hebt geen tijd te verliezen!” “Waar breng je me heen?”, vroeg ik. Hij: “Je zult het zien!”

*Van de woestijn naar
een prachtige laan*

Hij leidde me naar een uitgestrekte vlakke, een levenloze woestijn. Ik vroeg: “Waar ben ik?” Hij: “Kom mee en je zult het ontdekken!” Hij

ging voorop en ik volgde zwijgend. Opeens zag ik een weg voor me. Wij namen die weg. Die was mooi, breed en netjes bestraat. Beide zijden waren omzoomd met prachtige, groene heggen, bezaaid met prachtige bloemen! Vooral rozen. Op het eerste gezicht was de weg vlak en comfortabel, en dus waagde ik me er zonder enige argwaan op, maar al snel merkte ik dat de weg ongemerkt steeds verder naar beneden liep. Hoewel het er helemaal niet steil uitzag, merkte ik dat ik zó snel bewoog, dat ik het gevoel had dat ik moeiteloos door de lucht zweefde! Echt: ik zweefde en gebruikte nauwelijks mijn voeten! Dan viel me op, dat de jongens van het Oratorium en heel veel anderen die ik niet kende, mij volgden ...

“Onschuldige”, mooie webbetjes ...

Terwijl ik naar hen keek, merkte ik dat er nu de ene, dan de andere, op de grond viel en onmiddellijk door een onzichtbare kracht naar een angst-aanjagende, in de verte zichtbare val werd gesleept, die in een oven afliep! *De weg van de zondaars is effen, vrij van stenen, maar aan zijn einde ligt de kuil van de hel.*” (Sirach 21, 10) “Wat zorgt ervoor dat deze jongens vallen?” vroeg ik aan mijn metgezel. “Kijk eens beter!” antwoordde hij. Ik deed het. Overal waren valstrikken!

Sommige dicht bij de grond, andere op ooghoogte. Maar allemaal goed verborgen! Omdat ze zich niet bewust waren van hun gevaar, traptten veel jongens erin en kwamen ten val! Ze gleden over de grond, met hun benen in de lucht! Toen ze er vervolgens in slaagden weer op de been te komen, renden ze hals over kop de weg af! Richting de afgrond! Sommigen werden gegrepen bij het hoofd, anderen bij de nek, hand, armen, benen of zijkan-ten. Allen werden onmiddellijk naar beneden getrokken! De valstrikken op de grond, fijn als spinnenwebben en nauwelijks zichtbaar, leken erg dun en onschadelijk. Toch viel tot mijn ver-bazing elke jongen die ze strikten de

grond op! *“Zonder schaamte strikten zij mij de verborgen lus van hun koor-den. Ze zetten hun net uit langs het pad, een slagnet om mij te vangen.”* (Psalm 140, 6) De gids merkte mijn verbazing op en zei: “Weet je wat dit is?” “Gewoon wat dunne vezels,” ant-woordde ik. “Een belachelijk niets,” zei hij, “menselijk opzicht!”

Wie heeft dán de touwtjes in handen?

Toen ik zag dat veel jongens in die val-len gevangen zaten, vroeg ik: “Waarom worden er zoveel jongens gepakt? Wie trekt ze naar beneden?” “Ga dicht-erbij en je zult het zien!” antwoordde hij mij. Ik volgde zijn raad op, maar zag niets bijzonders. “Kijk eens beter!” drong hij aan. Ik pakte één van de val-len op en trok eraan. Ik voelde meteen enige weerstand. Ik trok harder, maar voelde dat ik, in plaats van de draad

dichterbij te trekken, zelf naar beneden werd getrokken! Ik verzette me niet en bevond me al snel aan de monding van een angstaanjagende grot. Ik bleef staan, niet bereid me in die diepe grot te wagen, en begon opnieuw de draad naar me toe te trekken. Het gaf een beetje, maar alleen dankzij grote inspanning van mijn kant! Ik bleef trekken, en na een lange tijd kwam er een enorm, afschuwelijk monster tevoorschijn! Met een touw in zijn hand waaraan al die vallen waren vastgebonden. Hij was degene die iedereen die daarin verstrikt raakte, onmiddellijk naar beneden sleepte!

“Het heeft geen zin tegen de kracht van die sterkere te gaan trekken,” zei ik tegen mezelf. “Ik ga zeker verliezen. Ik kan hem beter bevechten met het kruisteken en met korte aanroepingen!” Toen ging ik terug naar mijn gids. “Nu weet je wie hij is,” zei hij tegen mij. “Dat doe ik zeker! Het is de duivel zelf!”

Valstrikken met een naam ...

Toen ik veel van die valstrikken zorgvuldig onderzocht, zag ik dat ze allemaal een inscriptie droegen: trots, ongehoorzaamheid, afgunst, Zesde Gebod, diefstal, gulzigheid, luiheid, woede ... enzovoort. Toen ik een stapje terug deed om te zien welke het *grootste* aantal jongens gevangen hielden, ontdekte ik dat de gevaarlijkste voor de jongens zijn: **onkuisheid, ongehoorzaamheid en trots** [= meestal: eigen fouten niet kunnen toegeven!] In feite waren deze drie met elkaar verbonden. Veel andere vallen richtten ook grote schade aan, maar

niet zoveel als de eerste twee. Terwijl ik nog steeds keek, merkte ik dat veel jongens sneller renden dan anderen. “Waarom zo’n haast?” vroeg ik. “Omdat ze worden meegesleurd door de strik van ... **menselijk opzicht!**”

Goeie wapens!

Toen ik nog beter keek, zag ik messen tussen de vallen liggen. Een voorzichtige hand had ze daar neergezet om zichzelf los te kunnen snijden. De grotere: de **meditatie!** Vooral bedoeld om de valkuil van de trots te bestrijden. Een andere, niet zó groot: goed uitgevoerde **geestelijke lezing!** Dan: twee zwaarden. Het ene: verering van het Allerheiligste Sacrament. Daarbij vooral: **regelmatig te Communie**

gaan. Het andere zwaard: **verering van Onze Lieve Vrouw**. Verder: een hamer. Dat is de **H. Biecht!** Dan andere messen: **devotie tot de H. Jozef**, de H. Aloysius en andere heiligen. Dankzij deze wapens konden een flink aantal jongens zichzelf bevrijden of de valstrikken ontlopen!

Het einde van die weg ...

Toen mijn gids ervan overtuigd was dat ik dit alles goed had begrepen, liet hij me doorgaan over die weg met rozenhagen, maar hoe verder we kwamen, hoe schaarser de rozen werden. Er begonnen lange doornen te verschijnen en al snel waren er geen rozen meer. De heggen werden door de zon verschroeid, bladerloos en vol met doornen. We waren nu bij

een kloof gekomen waarvan de steile wanden verborgen wat daarachter lag. De weg, die nog steeds naar beneden glooide, werd steeds afschuwelijker, met sporen, groeven en bezaaid met rotsen en rotsblokken. Ik bleef doorgaan, maar hoe verder ik vorderde, hoe moeilijker en steiler de afdaling werd, zodat ik verschillende keren tuimelde en viel, terwijl ik op de grond bleef liggen totdat ik op adem kon komen. Af en toe steunde mijn gids mij of hielp mij overeind. Hijgend zei ik tegen mijn gids: “Beste kerel, mijn benen kunnen me geen stap meer dragen. Ik kan gewoon niet verder ...” “Nu we zó ver zijn gekomen, wil je dat ik je hier achterlaat?” vroeg mijn gids streng. Bij deze dreiging jammerde ik: “Hoe kan ik overleven zonder jouw hulp?” “Volg mij dan!” We vervolgden onze afdaling, waarbij de weg nu zo angstaanjagend steil werd dat het bijna onmogelijk was om rechtop te blijven staan. En toen, op de bodem van deze afgrond, bij de ingang van een donkere vallei, doemde een enorm gebouw op, met het torenhoge portaal goed afgesloten, met uitzicht op onze weg. Toen ik eindelijk de bodem bereikte, werd ik gesmoord door een verstikkende hitte, terwijl een vette, groen getinte rook, verlicht door flitsen van rode vlammen, opsteeg van achter die enorme muren die hoger opdoemden dan de bergen. “Waar zijn we? Wat is dit?” Ik vroeg het aan mijn gids. “Lees het opschrift op dat portaal, dan weet je het!” Ik keek op en las deze woorden: “De plaats waar geen vergiffenis meer bestaat.” Ik beseftte dat we aan de poort van de hel stonden! De gids leidde me overal rond op deze vrese-

lijke plek. Op regelmatige afstanden werden bronzen portalen als de eerste steile afdalingen over het hoofd gezien; op elk ervan stond een inscriptie, zoals: *“Ga weg van Mij, vervloekten, in het eeuwig vuur, dat bereid is voor de duivel en zijn trawanten!”* (Mattheüs 25, 41)

Onherroepelijk richting afgrond storten ...

Plotseling draaide de gids zich naar mij toe. Boos en geschrokken gebaarde hij dat ik een stap opzij moest doen. “Kijk!” zei hij. Ik keek verschrikt op en zag in de verte iemand met een oncontroleerbare snelheid over het pad rennen. Ik hield hem in de gaten en probeerde hem te herkennen. Toen hij dichterbij kwam, herkende ik hem als één van mijn jongens. Zijn armen

waren uitgestrekt alsof hij tegen water beukte, in een poging om drijvend te blijven. Hij wilde stoppen. Maar kón niet! Struikelend over de uitstekende stenen viel hij steeds sneller. “Laten we hem helpen! Laten we hem tegenhouden!” schreeuwde ik, terwijl ik mijn handen uitstak om hem tegen te houden. “Laat hem!” antwoordde de gids. “Waarom?” “Weet je niet hoe verschrikkelijk Gods wraak is? Denk je dat je iemand kunt tegenhouden die op de vlucht is voor Zijn rechtvaardige toorn?” Intussen had de jongen zijn vurige blik naar achteren gekeerd in een poging om te zien of Gods toorn hem nog steeds achtervolgde. Het volgende moment viel hij op de bodem van de ravijn en botste tegen het bronzen portaal alsof hij tijdens zijn vlucht geen beter toevluchtsoord kon vinden. “Waarom keek hij angstig achterom?” vroeg ik. “Omdat Gods toorn de poorten van de hel zal doorboren om hem zelfs te midden van het vuur te bereiken!” Toen de jongen tegen het portaal botste, sprong het met een geknars open, en onmiddellijk gingen duizend binnenpoorten open met een oorverdovend lawaai, alsof ze werden getroffen door een voorwerp dat werd voortgestuwd door een onzichtbare, meest gewelddadige, onweerstaanbare storm. Terwijl deze bronzen deuren – achter elkaar, hoewel op aanzienlijke afstand van elkaar – even open bleven, zag ik in de verte zoiets als ovenkaken die vurige ballen spuwden zodra de jongen erin stormde. Even snel als ze open waren gegaan, klaptten de poorten weer dicht!

Ik probeerde de naam van die ongelukkige jongen op te schrijven,

maar de gids hield me tegen. “Wacht,” beval hij. “Kijk nú!” Drie andere van onze jongens rolden, schreeuwend van angst en met uitgestrekte armen, achter elkaar naar beneden! Ik herkende ze toen ook zij tegen de poort botsten. In die fractie van een seconde sprong die open, net als de andere duizend. De drie jongens werden de eindeloze gang in gezogen, te midden van een langgerekte, vervagende, helse echo, en toen klaptten de poorten weer dicht. Met tussenpozen kwamen er vele andere jongens achter hen aan tuimelen. Ik zag een ongelukkige jongen die door een kwaadaardige metgezel van de helling werd geduwd! Anderen vielen alleen of met anderen, arm in arm of naast elkaar. Ieder van hen droeg de naam van zijn zonde op zijn voorhoofd! Ik bleef naar ze roepen

terwijl ze naar beneden raasden, maar ze hoorden me niet. Opnieuw gingen de poorten donderend open en sloegen ze met een gedreun dicht. Dan: doodse stilte ... “**Slechte vrienden, slechte boeken en slechte gewoonten!**” riep mijn gids uit. “Die zijn hoofdzakelijk verantwoordelijk voor zovelen die voor eeuwig verloren zijn gegaan!” De vallen, die ik eerder had gezien, sleepten de jongens inderdaad naar de ondergang ...

*Wanneer ze nú, plots,
zouden sterven ...*

Toen ik zag dat zovelen ten onder gingen, riep ik troosteloos uit: “Als zoveel van onze jongens op deze manier eindigen, werken we tevergeefs! Hoe kunnen we zulke tragedies voorkomen?” “Dit is hun huidige toestand,” antwoordde mijn gids, “**en dat is waar ze naartoe zouden gaan wanneer ze nu zouden sterven.**”

Hoe gaat dit verder?

Dát ... lezen we in het volgende Informatieblad! Maar nú al hebben we van Don Bosco's visioen iets heel belangrijks geleerd ...

Ik heb nog tijd om mijn leven te beteren, tóch?

Mochten we nu al precies de datum van ons overlijden kennen, zou dat goed of slecht zijn? Vermits de goede God het ons doorgaans *niet* laat weten: het zou meestal slecht zijn! Waarom? Ook omdat we anders misschien onze bekering zouden uitstellen, denken dat we nog tijd genoeg hebben en kostbare tijd om goeds te doen verliezen. Onze Lieve Heer praat vaker over dit gevaar. Lucas 12, 16-21: “[Jezus] vertelde [de twaalf apostelen] de volgende gelijkenis: ‘Het land van een rijk man had een grote oogst opgeleverd. Daarom overlegde deze bij zichzelf: ‘Wat moet ik doen? Ik heb geen ruimte om mijn oogst te bergen.’ En hij zei: ‘Dit ga ik doen: ik breek mijn schuren af en bouw grotere; daarin zal ik dan heel mijn rijkdom aan koren bergen. Dan zal ik tot mijzelf zeggen: Man, je hebt een grote rijkdom liggen, voor lange jaren, rust nu uit, eet en drink en geniet ervan!’ Maar God sprak tot hem: ‘Dwaas! Nog déze nacht komt men je leven van je opeisen; en al die voorzieningen die je hebt getroffen, voor wie zijn die dan?’ Zo gaat het met iemand die schatten vergaart voor zichzelf, maar niet rijk is bij God!”

Altijd paraat!

Verderop in hetzelfde Evangelie schudt Jezus ons verder wakker: Lucas 12, 35-37: “**Houd uw lenden omgord [= wees bezig goede werken te doen] en uw lampen brandend [= blijf in vriendschap met God]! Gedraag u als mensen die wachten op de terugkomst van hun Heer, die naar de bruiloft is, om als hij aankomt en klopt, Hem onmiddellijk open te doen!** Gelukkig de dienaars, die de Heer bij Zijn komst wakende zal vinden!”

Dus: wees klaar om altijd goed te kunnen sterven! Wees altijd vriend van Jezus, altijd bezig het goede te doen! Dan moet je niet vrezen voor de dood. Ook niet wanneer die heel verrassend komt. Jezus gaat verder: Lucas 12, 40 en 45-46: “**Wees ook gij bereid, want de Mensenzoon komt op het uur waarop gij het niet verwacht! Wanneer een knecht bij zichzelf zegt: ‘Mijn Heer blijft nog wel een tijdje weg’, en hij begint de (mede-) knechten en dienstmeisjes te slaan, en hij gaat zich ook (nog) te buiten aan spijs en drank, dan zal de Heer komen op een dag dat hij Hem niet verwacht en op een uur dat hij niet kent; hij zal hem met het zwaard straffen en hem zo het lot doen ondergaan van de ontrouwen!’”**

“Wie niets doet, kan ook niet mis-doen!” Klopt dat?

Wij mogen onze tijd hier op aarde dus niet verknoeien met domme of zelfs boze dingen. Maar ook niet door niets, of te weinig, te doen. Over wat met luiaards gebeurt, vertelt Jezus onder andere in de gelijkenis van de Tien Wijze en de Tien Dwaze (of: Domme) Meisjes. *Mattheüs 25, 1-13*: *“Het zal met het Rijk der Hemelen zijn als met tien meisjes [wij mensen] die met hun lampen [de talenten en andere gaven Gods] uittrokken, de bruidegom [= Jezus] tegemoet. Vijf van hen waren dom, de andere vijf verstandig. Want de domme namen wel hun lampen mee, maar geen olie [= de goede werken, gedaan met de ons gegeven talenten en andere genaden]; de verstandige echter namen mét hun lampen ook kruiken olie mee. Toen nu de bruidegom op zich liet wachten, dommelden zij allen in [= ze dachten dat het leven nog lang zou duren] en sliepen. Maar midden in de nacht klonk er geroep: Daar is de bruidegom! Trekt hem tegemoet! [= het ogenblik van hun dood nadert nu duidelijk] Meteen waren al de meisjes wakker en maakten*

hun lampen in orde. De domme zeiden tegen de verstandige: ‘Geef ons wat olie, want onze lampen gaan uit!’ [= ze willen plots goede werken doen, zich snel nog bekeren] Maar de verstandige antwoordden: ‘Nee, er mocht eens niet genoeg zijn voor ons én jullie samen! Ga liever naar de verkopers en haal wat voor jullie zelf!’ Maar terwijl zij onderweg waren om te gaan kopen, kwam de bruidegom [= het ogenblik van de dood is er nu], en zij die klaar stonden, traden met Hem binnen om bruiloft te vieren [= die op tijd het goede hebben gedaan, bekeerd zijn, zijn voor altijd gered]; en de deur ging op slot. [= de dommen zijn te laat!] Later kwamen ook de andere meisjes en zeiden: ‘Heer, Heer, doe open!’ Maar Hij antwoordde: ‘Voorwaar, Ik

zeg u: Ik kén u niet!’ [= De dommen zijn voor altijd verloren!] Wees dus waakzaam, want gij kent dag noch uur!” Met andere woorden: denk eraan, dat je niet weet wanneer je zult sterven, wees dus altijd vriend van Jezus en bezig Gods wil te doen!

Spaar ons!

Sinds de eerste eeuwen van de Kerk bestaan er al litanieën. Een litanie is een wisselgebed tussen voorbidders en volk, een vrij lang smeekgebed. De langste van de litanieën is de ‘Litanie van alle Heiligen’. Die wordt al van in de 6^e eeuw gebeden bij boete- en smeekprocessies. Bijvoorbeeld om groot gevaar of plagen af te weren. Zo voor een goede oogst op 25 april en op de ‘Kruisdagen’, de drie dagen vóór het feest van Onze Lieve Heer Hemelvaart. Maar al in de Paaswake, in de nacht, wordt deze vóór de H. Mis gezongen. In deze litanie bidden wij onder andere: **“Van een plotselinge en onvoorziene dood, verlos ons, Heer!”**

Wat doen?

Wel: simpel: er op elk ogenblik klaar voor zijn! Don Bosco trainde daar zijn jonge kerels in. Niet alleen dat hij aan die gasten vertelde wat we hierboven lazen. Maar er waren nog drie andere oefeningen. Eén: “de oefening van de goede dood”. Eén keer per maand. “Mocht de goede God je komende nacht komen halen, ben je dan zeker dat je er klaar voor bent?” Dan: “Het woordje in het oor”. Wanneer Dan Bosco wist dat één van zijn kerels het nodig had, ging hij hem in het oor fluisteren. Iets als: “Zou het voor jou geen tijd zijn om nog eens goed te biechten?” Bepaalde van zijn jongens hadden hier zo’n goede ervaring mee, dat ze hun vaderlijke vriend, Don Bosco, soms kwamen smeken: “Dimmi una parola!” “Zeg mij (toch nog) een woordje!” En tenslotte: een oefening, die de goede God aan Don Bosco zélf gaf: de aankondiging van het overlijden van één van de jongens! Jawel: Don Bosco kreeg vaak een in-

geving: “De komende nacht zal één van de jongens sterven!” Met de ziekten, waar men in die tijd nog geen verweer tegen had, kwam dat regelmatig voor. Nu kan dat nog steeds! In ieder geval deelde Don Bosco die ingeving aan zijn jongens mee. Na het avondgebed. En dan voegde hij eraan toe: “De biechtstoel is open voor iedereen die wil!” En: de toestroom van biechtelingen was ... groot!

Zorgen ook wij ervoor dat we in “staat van genade” blijven of zo snel mogelijk terugkeren! Dat is goed voor onze eigen ziel. Maar wat met mensen die wij kennen, vrienden misschien, die met deze dingen niet bezig zijn, of te weinig, en die er waarschijnlijk *niet* klaar voor zijn? Zoals die jongens, die Don Bosco in zijn visioen zag. Wel: in maart bidden en offeren we speciaal voor deze al te onbezorgde mensen! Dat ze snel tot Onze Lieve Heer keren! Vóór de dood hun plots verrast! In februari bidden we speciaal voor priester- en kloosterroepingen, zoals onze seminaristen en zusters die al ingetreden zijn. Maar ook voor hén, op

wie Onze Lieve Heer nog wacht, tot ze hun leven volledig aan Hem en de redding van de zielen geven.

Nog even wat betreft de plotselinge dood: eigenlijk zou het niet eens érg moeten zijn! Wie als vriend van Jezus en Maria leeft, hoeft nooit bang te zijn. De H. Alfons van Liguori schrijft over een Pater Suarez. Die lag op sterven, toen hij ineens begon te stralen van geluk, omdat hij de komst van zijn Hemelse Moeder zag. Hij zei: “Ik had nooit gedacht, dat sterven zo *zoet* kon zijn!” Moge het met ons allen zó eindigen!

Pater Koenraad Huysegems

De H. Petrus Canisius

Petrus Canisius als jongen

Ja, een verwaand ventje was die Peter. Of het nu kwam, omdat zijn vader burgemeester was, of omdat hij zichzelf zo knap vond, verwaand was hij. En niet een beetje.

Toen hij nog heel klein was, merkte je het zo niet. Peters moeder leefde nog en in die tijd was het ook nog niet zo erg met die verwaandheid.

Maar Peters moeder was gestorven, ach ja, wat herinnerde hij het zich nog allemaal goed. Het waren zulke akelige dagen. Je mocht haast niks zeggen en dan nog heel zachtjes en ze keken allemaal zo ernstig. Je had soms opeens zin om hard iets te schreeuwen of om een deur dicht te gooien, of om moeder iets leuks te vertellen. Maar dat was het juist, moeder was ziek! En niet maar zo'n beetje verkouden of zo, of hoesten. Maar echt erg ziek! Nou, als het moeder hinderde, wilde hij best alles voorzichtig doen. En een extra Weesgegroetje voor moeder bidden, dat had hij ook best gevonden.

Toen was zo iets ongewoons gebeurd: Vader liep met een heel gewichtig gezicht aldoor heen en weer, grote tapijten waren neergelegd bij de voordeur en opeens mocht hij in moeders kamer komen. Eventjes maar was het zo door zijn hoofd gegaan: "Gelukkig, ik mag weer naar moeder toe, nu is alles weer gewoon". Maar door Vaders gezicht was hij toch niet helemaal blij meer geweest.

En toen hij binnenkwam, was dat moeder? Hij had wel meteen willen omkeren. Was dat nu moeder: zo bleek en zulke akelige dunne handen, en er brandden zulke rare bibberige kaarsen en moeder hijgde zo.

O, wat wist hij het allemaal nog goed!

Hij had maar rondgekeken, tot vader zei: "Bidden, Peter, daar komt de priester met Ons Heer". En toen waren ze allemaal op hun knieën gevallen. De priester was binnengekomen met een heel eerbiedig gezicht. En toen, ja dat was toch wel fijn: de priester had O.L. Heer bij moeder gebracht. Langzamerhand was hij toen niet meer zo bang.

De priester was weggegaan. Vader had zijn arm helemaal om hem heen gelegd en moeder keek heel

vredig. Een hele poos zei ze niets. En toen opeens, heel langzaam en ernstig tegen Vader: – Peter had dat nooit vergeten – “Vader, blijf trouw aan het Roomse geloof. En laat Petertje daarin opvoeden”. Nadien was moeder gestorven. Dat was al lang geleden.

Ja, verwaand was Peter. Maar voor God wilde hij onderdoen. De jongens op school merkten dat ook wel eens. Op een goeie dag bijvoorbeeld, toen ze samen wat ruzie hadden. Ze zeiden tegen Peter Canisius: “Jij ook altijd met je eigenwijze gezicht en je fluwelen broek aan. Natuurlijk omdat hij het burgemeesterszootje is”. “Jij ook altijd met je geleerdheid.” “Je studeert zeker voor professor.” Peter zei eerst niets. Hij deed zijn boek dicht en zei daarop: “Goeie morgen en doe het zelf. Ik dank je.”

Daar zaten de jongens wel een beetje mee te kijken. De Latijnse vertalingen waren zo ingewikkeld. Ze konden er helemaal niet uit komen. Peter had het natuurlijk precies voor elkaar en hij kon het hun fijn uitleggen ook. Maar nu deed hij het niet. En het was hun eigen schuld. Dom was het van hun.

“Zal je zien, we hebben er morgen de last weer van. We krijgen natuurlijk weer strafwerk.” “Ik wilde, dat Peter ons maar hielp.”

Opeens zei een van de jongens: “Weet je wat, ik ga het hem vragen.” “Wees nou wijzer! Denk je dat hij het doet? Kan je lang wachten!” “Jawel, hij doet het vast! Ik ga het hem ook niet dáárom vragen!” “Waarom dán?” “Nou, ik vind het niet aardig, dat we zo waren, alsof wij niet opscheppen

als we een nieuw pak hebben! En als onze vader burgemeester van Nijmegen was, waren we nog veel verwaander. Ik ga het hem vragen.”

Even daarna kwamen de twee samen binnen. “Hier is Peter, en wij vinden het vervelend, dat we zo flauw deden. Hij is niet boos. We kunnen nu beginnen aan thema twaalf, bladzijde twee, regel achttien.” En inderdaad Peter begon uit te leggen.

Onderdoen voor God, dat kon Peter. Maar lang niet altijd snapten de jongens dat. Alleen Meneer van Esch, die begreep het.

Die Meneer van Esch was een jong priester. Hij woonde ook in Keulen, net als Peter Canisius toen. Hij zei dan soms: “Peter, jongen, als jij nog maar niet verwaander wordt, nu je alles zo lukt. Straks ga je nog denken, dat je uit je eigen zo knap bent. En je wilt toch heilig worden? Dat gaat niet samen: verwaand en heilig”.

Dan zeiden de jongens wel: “Ik ben blij, dat Meneer van Esch ons niet zo in de gaten houdt. Ik zou er lang genoeg van hebben”.

Maar Peter dacht: “Ik dank de hemel, dat hij dat doet! Anders kwam ik wel nooit van die ellendige trots af!”

Op een goeie dag zei Meneer van Esch: “Je wilt toch heilig worden?” “Tja,” zeiden de jongens, die het net hoorden. En ze wisten niet goed, wat ze op dat moment zouden zeggen, want bij die Peter Canisius voelde men zich altijd kleintjes. Je wist niet, hoe het kwam, maar het was zo. Niet omdat hij zo knap was alléén. Maar er was meer: die

trotskop van een Canisius, die zich toch ook weer zo overwinnen kon, had iets over zich, waar je niets van begreep. Maar dat was het misschien: Canisius wilde heilig worden.

Dat was het, Canisius wilde heilig worden. En als Canisius iets wilde, dan gebeurde het ook. Het begon met een goede retraite. Pater Faber, een van de eerste Jezuïeten, gaf die. Het was niet een retraite, zoals die tegenwoordig gegeven worden, voor twintig of meer jongens tegelijk. Nee, de retraite-pater gaf ze voor hem alleen.

Maar Canisius profiteerde er ook van. Hij moest en zou nu toch eindelijk tot een besluit komen. Wat had je nou toch eigenlijk in de wereld? En wat kon hem nou toch die wereld schelen! Hij had nu jaren gestudeerd in Keulen en in Leuven, maar ach, wat gaf hij er om? Zo studeren enkel om geleerd te worden, was toch eigenlijk niets voor hem. Hij wilde een groot en een mooi leven hebben. Hij wilde het rijk van

Christus uitbreiden. Hij wilde de mensen gelukkig maken, de mensen bekeren, de mensen beter maken. En vooral, hij wilde God beminnen, hij wilde Christus liefhebben uit heel zijn hart, uit heel zijn verstand en uit al zijn krachten. En hij voelde, dat het er op uitliep: dat hij Jezuïet zou worden, bij het Gezelschap van Jezus horen, net als Pater Faber.

Niet dat hij er veel zin in had in het begin. Maar je kon er niet langs. Je kon er eenvoudig niet langs. Als Pater Faber met zijn precieze gezicht en regelmatige gedachten maar doordreef in zijn ziel, dat: ge zult de Heer uw God beminnen uit al uw krachten – als hij, Peter zelf, al links en rechts draaide in zijn hoofd en zijn hart, hij kwam er niet langs, hij moest het wel toegeven: priester worden was groot, was mooi, was heel erg mooi. En waarom zou hij dat mooiste niet kiezen, als God hem de genade gaf?

Peter Canisius werd Jezuïet. En dat was het begin van zijn heilig leven.

De H. Petrus Canisius als Jezuïet

Canisius wilde heilig worden. Dat had hij heel stevig met O.L. Heer afgesproken in de retraite. Hij is het geworden.

Maar je moet niet denken, dat het zo gemakkelijk ging. Gemakkelijk gaat het nooit en zeker niet bij trotskopen als Canisius, al hielp het een heel stuk, dat hij Jezuïet werd.

Toen hij het eenmaal had begrepen, dat: je kunt niet genoeg onderdoen voor God – je bent immers helemaal van Hem – ja, toen was hij ook voor niets meer bang. Wat konden hem de mensen schelen? Als hij maar wist, dat God over hem tevreden was.

Moet je eens horen hoe flink en zonder angstig te worden hij tegen Karel de Vijfde sprak. Hij zei: “Uwe Majesteit begrijpe mij wel: als Keulen verloren gaat voor het Roomse geloof, blijven de Nederlanden ook niet katholiek! Het is alles de schuld van Keurvorst Von Wied. Sinds die protestant is, is half Keulen aan het protestant worden. Als het zo doorgaat, kunt u niet lang meer zeggen, dat U koning bent over een Rooms rijk!”

Was dat de jonge Petrus Canisius, die het waagde dat alles aan Koning Karel de Vijfde te zeggen? Alle mensen, die durfde! Zou hij er niet aan denken, dat de keurvorst het hem zeker betaald zou zetten? Canisius was toch slim genoeg om dat te begrijpen. En als Von Wied het tegen je had, dan mocht je wel oppassen. O ja, Canisius begreep dat heel goed. Maar wat gaf hij om de mensen? God was hem genoeg. Bang zijn voor mensen? Canisius dacht er niet aan! God wilde

nu, dat hij de Roomse godsdienst verdedigde. Dat Von Wied dan kwaad op hem zou worden, was bijzaak. Geen koning of keizer kon hem er afbrengen. Al hadden ze hem dood gemaakt, diezelfde dag nog, geen woord had hij er van terug genomen. Zijn leus was immers: God dienen is heersen! En lachend ging hij zijn gang: Vooruit! Voor de glorie van God en de liefde van Christus, vooruit! Maar dat waren per slot de moeilijkste dingen niet. Nooit aan je zelf denken, altijd voor anderen klaar staan, altijd de zin van die ander doen en niet je eigen, dat was lastiger! Dit alles ging Canisius langzamerhand zo glad en gewoontjes af, dat het wel leek, alsof het hem geen moeite kostte.

Toen er in Wenen honderden mensen stierven aan de besmettelijke pestziekte en bijna niemand de arme zieken wilde verplegen, zei Canisius: “Wat kan het mij schelen, of ik ziek of

gezond ben? Die arme mensen moeten toch geholpen worden?” En met hetzelfde kalme en vriendelijke gezicht, waarmee hij de gewichtigste preken hield aan het Weense Hof, bond hij de verbanden om de zieke ledematen en waste hij de wonden, hoe eng hij het eigenlijk ook vond.

Hoe dat allemaal kwam? Die verwaande jonge Canisius was werkelijk geworden: zachtmoedig en nederig van hart. En wie dat is, is heilig! Zacht was zijn hart, en zacht waren dus zijn ogen en zijn handen en zijn gedachten en zijn woorden. Nederig was zijn hart en dus bescheiden en vriendelijk. Ja, werkelijk: de zachtheid en nederigheid van zijn hart leek een beetje op de zachtmoedigheid en nederigheid van het H. Hart van Jezus. Van Jezus' Hart had hij het dan ook afgekeken. Want lang vóór dat O.L. Heer aan de H. Margaretha Maria verscheen om

haar te zeggen dat de verering van Zijn Hart Hem zo'n plezier zou doen, hield Canisius al veel van het H. Hart van Jezus. En daar leerde hij het van om zacht en nederig te zijn. Daarom hielden de mensen ook allemaal zoveel van hem, de kinderen vooral. Je wist zelf niet, waarom je hem zo aardig vond. De andere paters waren toch ook wel vriendelijk en zo, maar zoals Canisius was er niet een. Als je eens verdrietig was, of iets vervelend vond, ging je maar naar Pater Canisius en die wist er altijd wat op. Dan praatte hij wat; hij liet je eens vertellen over je verdriet; en dan, ja, voordat je het wist, was je er al over heen.

Het was al gezellig om bij hem te zijn. Als hij het heel druk had, zei hij wel eens: “Kijk eens, lang met je praten kan ik niet, echt niet. Maar je mag hier zo lang blijven als je wilt”. En dan mocht je met een boek of met oude platen in een hoekje zitten. En na een poosje zei je dan vanzelf, wat je eigenlijk wilde vertellen, terwijl je het er eerst niet goed uit kon krijgen, dat je dingen had gedaan, die niet goed waren, en of Jezus nu boos was.

En dan kon Pater Canisius het nog zo druk hebben, even zei hij toch wel een paar zinnnetjes: hoe goed Jezus' Hart was en hoe de H. Maagd voor je zorgde, en dat vergat je dan nooit meer – en vergenoegd ging je dan weer door met je platen en je boek.

Het was ook zo leuk om hem op straat tegen te komen. Hij bleef dan soms wel even staan om iets moois te vertellen. En terwijl hij een enkel keertje een appel of een noot te voorschijn haalde en handig een tolzweep-

je voor je maakte of een fluitje van een hol stukje riet, had je hem al gauw in het oor gefluisterd, dat je weer had gejoekt. En terwijl de andere kinderen nog vroegen, hoe je de boog strak kon spannen, had je hem al lang beterschap beloofd. En dan zette de pater een kruisje op het hoofd van de kleine kinderen en dan waren ze allemaal blij en gelukkig.

Het ligt voor de hand, dat Canisius ook heilig stierf. Je sterft nu eenmaal gewoonlijk, zoals je hebt geleefd. Net zoals hij zijn hele leven alleen maar naar God had verlangd, had hij ook bij zijn sterven maar één grote wens: naar God te gaan. En de rest kon hem niets schelen. Hij vroeg om niets en hij klaagde over niets. En wat met hem gebeurde, vond hij goed.

(De feestdag van de H. Petrus Canisius is 27 april.)

Toen hij uit zijn ligstoel viel en te ziek was om er zelf weer in te komen, bromde hij niet, omdat de broeder wat lang weg bleef, maar hij bleef geduldig op de grond liggen wachten.

Toen de ziekenbroeder dagen achter elkaar vergat hem te drinken te geven, vroeg hij er niet om. Hij zei maar: “Wat God doet, is welgedaan. God laat dat nu toe, ik vraag niets anders”.

Het enige wat hij verlangde, het enige ook, wat hij telkens zei, was: “Ik verlang zo bij God te zijn”. Maar zijn laatste woord was het niet, want tegen drieën op de middag van de 21^e december in 1597 kwam Maria hem halen voor de hemel. En toen, toen hij Maria zag, sprak Canisius zijn laatste woord. Het was: “Wees gegroet, Maria, wees gegroet”.

Juffrouw Elly

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van nov. en dec. 2023 en jan 2024?

	<i>nov.</i>	<i>dec.</i>	<i>jan.</i>
Aantal Schatkisten:	15	15	13
Dagelijkse Toewijding	420	422	322
H. Mis	142	138	136
H. Communie	122	113	71
Geestelijke Communie	336	319	294
Offers	774	788	706
Tientjes	2.063	1.631	1.686
Bezoek aan het Allerheiligste	183	123	103
Meditatie	220	140	110
Goed Voorbeeld	539	524	438
Puntje	421	310	193

Puntje

Luister eens, het Puntje voor februari en maart is:

Dagelijks het Evangelie 15 minuten mediteren

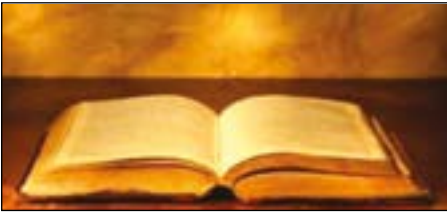
Beste Kruisvaarders,

In het achtste hoofdstuk van de Handelingen van de Apostelen, het boek volgend op het vierde Evangelie in de H. Schrift, lezen we hoe een Ethiopiër een pelgrimstocht naar de Tempel van Jeruzalem had volbracht. Nu was deze Ethiopiër, de minister van financiën van Kandake (koningin van Ethiopië), op de lange terugweg naar huis. Zittend op zijn koets las hij uit het boek van de Profeet Isaias. Misschien had hij dit als souvenir gekocht, net zoals wij dat doen wanneer we op bedevaart zijn. De profeet Isaias had 700 jaar vóór de geboorte van Jezus voorspeld hoe onze Heiland voor ons zou lijden en sterven. Lezen we maar zijn 53^e hoofdstuk! God zag

dat deze Ethiopiër een hart bezat dat bereid was om de genade te ontvangen. Hij stuurde daarom een diaken (een helper van de Apostelen) op zijn pad. Deze diaken heette Filippus. Toen de koets van de minister de Diaken Filippus voorbijreed, hoorde hij de Ethiopiër hardop lezen uit het boek Isaias. Filippus vroeg de minister: *“Verstaat gij ook wat gij leest?”* *“Neen,”* antwoordde de Ethiopiër. *“Hoe zou ik, daar niemand me uitleg geeft?”* Filippus klom bij hem op de koets, verklaarde hem alles en uiteindelijk ontving hij de genade van het H. Doopsel.

Inderdaad, beste Kruisvaarders, er is een verschil tussen woordjes lezen en hun betekenis verstaan. Dat kennen we van op school. Het is echter nog moeilijker de ware betekenis van de teksten uit de H. Schrift te begrijpen! Gelukkig stuurde God de Diaken Filippus op het pad van de minister. Filippus had Jezus nog gekend voordat deze ten hemel was opgestegen. Filippus legde aan de minister de moeilijke tekst uit en hoe alles vervuld was in Jezus, in de Goede Week.

Beste Kruisvaarders, het Puntje van februari en maart is elke dag een stukje uit de H. Schrift te overwegen. Dat betekent niet zomaar lezen, maar overdenken.

Lezen of laten voorlezen dat kan ieder van ons, maar de betekenis van de H. Schrift verstaan niet, net zoals de Ethiopiër dat niet kon. Daarom is er een speciaal gebed uitgevonden, het inwendig of het overwegend gebed.

Hoe werkt dat overwegen, dat mediteren? Wel, beste Kruisvaarders, vooreerst doen we een korte aanbidding van God – we stellen ons in Zijn tegenwoordigheid. Vervolgens roepen we God de H. Geest aan, dat deze ons Zijn genade zou schenken opdat we dieper in de H. Schrift mogen indringen.

Dankzij onze ziel, beste Kruisvaarders, hebben we allemaal een verstand en een wil. Die willen we aan het werk zetten. We lezen eerst een stukje uit de H. Schrift en dan gaan we ongeveer 10 minuten met ons verstand dit stukje tekst bewerken. Doorkneden zoals een bakker met het deeg voor het brood doet. Met ons verstand gaan we zoals een detective de tekst onderzoeken. We stellen ons eerst de vraag ‘wat gebeurt er hier eigenlijk, wat is het feit’? Dan kijken we naar de **personen**: wie is er in de tekst allemaal aanwezig: Jezus? Maria? de Apostelen? Jezus vijanden?

een zieke die wil genezen worden? We stellen ons voor hoe deze personen eruit zagen. Vervolgens overwegen we wat deze personen **zeggen**. We onderzoeken hoe en waarom zij dat zeggen. Daarna bestuderen we wat deze personen **doen** en op welke wijze. Hierna overdenken we hoe Jezus **reageert** en hoe de zaak eindigt. Goed of slecht?

Daarna gaan we ook onze wil vijf minuten aan het werk stellen. Welke beweging roept het stukje uit H. Schrift in mij op? Sterkt het mijn geloof? Laat het me meer hopen op God, op de hemel, op de genade? Ontvlamt het mijn liefde tot Jezus? Voel ik berouw over mijn zonden? Vergroot het mijn vertrouwen in Gods macht en goedheid? Ben ik verwonderd over wat Jezus zegt of doet? Er zijn vele bewegingen mogelijk die we kunnen opwekken en tegenover onze Heer of onze hemelse Moeder Maria kunnen uitdrukken. De volwassenen noemen dat aktes verwekken. We spreken met O.L. Heer en O.L. Vrouw.

Eén ding, beste Kruisvaarders, mogen we echter bij het slot van een overweging niet vergeten: een voornemen te maken, een gedachte mee te nemen voor tijdens de dag. Dankzij de invloed van de H. Geest hebben we nieuwe zaken over ons geloof geleerd en werd ons hart hierdoor bewogen, maar dat is niet genoeg. De minister van de koningin van Ethiopië zei tegen Filippus niet enkel “O, dat is mooi wat je me allemaal vertelt”, maar hij werd uiteindelijk gedoopt. Hij was niet enkel maar een man van woorden, maar ook van daden. Hij deed wat nodig was om zijn ziel te redden. Ook wij moeten dat doen, beste Kruisvaarders. Na elke overweging moeten wij kijken wat Je-

De H. Benedictus mediteert.

zus nu van ons verlangt. Wat wij voor goeds kunnen doen. Wat voor kwaads Jezus uit onze ziel weg wil hebben. Wij moeten dus een voornemen of een besluit voor de dag maken. Een bijzonder puntje nemen. Zo maakt dit gebed, de overweging, ons elke dag een beetje meer heilig. We gelijken elke dag meer op onze Heiland. Dat maakt Hem zeker blij. Zo dienen we Jezus het best!

Beste Kruisvaarders, dit puntje is prachtig en heel goed voor het leven van onze ziel, maar tegelijk ook een test voor diegenen die misschien de rang van Ridder in de Eucharistische Kruistocht nastreven. Dat is iets heel goed. De rang van Ridder is edel. Enkel de moedigsten kunnen deze speld ontvangen. Eén van de dagtaken van de Ridder is elke dag 15 minuten te overwegen. Wie dus in de maand februari en maart elke dag volhardt in dit Puntje, zou misschien Ridder kunnen worden.

Beste Kruisvaarders, ik denk dat dit een bijzonder sterk Puntje is. Als we dit Puntje goed volbrengen, zullen we het rijk van de duivel in ons en rondom ons een grote nederlaag toebrengen. Innerlijk zullen we namelijk door de over-

weging worden gesterkt (we kennen Jezus beter en we beminnen Hem meer en hebben een innerlijke persoonlijke band met onze Koning), maar uiterlijk zullen we door onze praktische voornemens Jezus' Rijk uitbreiden. Deze 15 minuten van overweging zijn zeker de zinvolste 15 minuten van geheel jullie dag! Dat beloof ik je! Jullie zullen het merken! Aldus goede moed!

Nog een laatste concrete vraag: welke tekst dienen we te overwegen? Wel, elke dag is er in jullie missaal een heilige en in de vastentijd is er elke dag een speciaal Vasten-Evangelie voorzien. Ook in de Paasweek zijn er prachtige Evangelieën. Het zou mooi zijn dat jullie dat ter hand nemen en gebruiken voor jullie meditatie. Jullie vinden deze Evangelieën in jullie dagmissaal!

Beste kruisvaarders, als jullie 15 minuten het Evangelie van de dag hebben overwogen, mogen jullie het Puntje aankruisen. Oudere kinderen kunnen dit alleen doen, kleintjes kunnen door de ouders geholpen worden! Ook zij zullen er baat bij hebben! Goede moed!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

De Geschiedenis van de Kerk

Pastoor W. Nolet

De nieuwe tijd

Missie

Een geweldige activiteit werd door de Kerk ontwikkeld op het gebied van de heidenmissie. In de loop van de 18^e eeuw was de ijver voor de missies verslapt, de macht van Spanje en Portugal in Europa en de koloniën steeds geringer geworden, de Jezuïetenorde opgeheven. Dat waren evenzovele klappen voor het werk in de missies. Want tot dan toe waren de missies gefinancierd door de koloniserende mogendheden (landen) en door de Congregatie van de Verbreiding van het Geloof, die in 1622 door Gregorius XV gesticht was. Zij had in de loop van de 17^e eeuw onmetelijke rijkdommen verworven, die echter door Napoleon goeddeels geconfisqueerd (in beslag genomen) werden. In de 19^e eeuw is de missie-activiteit een van de meest belangrijke verschijnselen, en de algemene en daadwerkelijke belangstelling in het werk het spre-

kend bewijs, dat de Kerk levend is, levend van de H. Geest. Want in deze tijd is het de gemeenschap van de gelovigen die het missiewerk draagt: bij duizenden melden zich jonge mannen en vrouwen om het geloof te verkondigen onder de heidenen, en de geldmiddelen ervoor stromen rijkelijk, zowel in grote bedragen als in talloze uitgespaarde penningen. Naast de congregaties, die zich het werk in de missies ten doel stellen, werken alle oude orden en congregaties mee. De hulpvaardigheid van de thuisblijvers werd georganiseerd in missie-genootschappen. Het oudste daarvan werd

gesticht in 1822 te Lyon, het Genootschap tot Verbreiding van het Geloof; in 1843 volgde het Genootschap van de H. Kindsheid: de kinderen bidden en geven voor de kinderen; in 1889 het St. Petrus-Liefdewerk tot vorming van de inlandse clerus. Deze drie zijn door Pius XI tot pauselijke missiegenootschappen verheven. De Priester-Missiebond verbreidt en verlevendigt de missie-ijver onder de geestelijkheid. Honderden kleinere genootschappen werken daarnaast, ieder op eigen wijze, voor bepaalde gebieden of voor bepaalde missiecongregaties. Duitsland nam het initiatief voor de medische missie-actie; daar kwam ook de missiekunde als afzonderlijke wetenschap op. De Pausen Benedictus XV en Pius XI traden krachtig op tegen het nationalisme in het missiewerk, waardoor bij de heidenen de verdenking kon gewekt worden, dat de missionarissen eigenlijk agenten waren voor Europese belangen. Ook komt hoe langer hoe meer het besef naar voren, dat de heidenvolken natuurlijk wel de hele Openbaring Gods, het volledige Christendom moeten aannemen, maar dat daarmee niet gezegd is, dat ze ook alle bijkomstige cultus- en rechtsvor-

men moeten overnemen, en nog veel minder de culturele uitingen van het Christendom in Europa. Het zo krachtige streven naar de vorming van een inlandse clerus (geestelijkheid) en een inlands episcopaat (bisschoppen) opent mooie vooruitzichten, dat met name de cultuurvolken in het verre Oosten aan het Christendom een nieuwe vorm, en aan de Katholieke Kerk onverwachte wasdom (groei) in de diepte zullen geven.

Streven naar eenheid

De Oxford-beweging is niet de enige uiting van het groeiende verlangen van de hele Christenheid om tot eenheid te komen. Het gebod van Christus “dat allen één zijn” is in het hart en op de lippen van protestanten, zowel als van katholieken. Men vindt het streven naar hereniging in de Angelsaksische landen, vooral in Amerika, maar ook in Scandinavië, waar de Lutherse aartsbisschop van Upsala, Nathan Söderblom, in 1925 te Stockholm een wereldcongres wist bijeen te brengen, dat afgevaardigden telde van 31 christelijke genootschappen. Van katholieke zijde worden de pogingen met belangstelling en gebed gevolgd in de overtuiging, dat Gods Geest de goedbedoelde edele pogingen zal bevuchten, en op de door de Voorzienigheid bepaalde tijd allen van goede wil zal herenigen op de basis van de hele Openbaring Gods.

Besluit

De kerkgeschiedenis geeft een beeld van het groeien en het strijden en het

lijden van Christus' Rijk op aarde. Niet tevergeefs staat er in het vierde hoofdstuk van de tweede brief aan de Korintiërs: "Te allen tijde dragen we Jezus' doodslijden in het lichaam rond, opdat ook Jezus' leven door ons lichaam wordt geopenbaard. Want tijdens ons leven worden we voortdurend ten dode overgeleverd om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus door ons sterfelijk vlees wordt geopenbaard". Zoals de Heer van de Kerk Godmens is, zo is ook de Kerk een God-menselijke instelling, gesticht door God, geleid door de Geest Gods, maar bestaande uit mensen met al hun eigenbaat en zwakheid. De Kerk lijdt, omdat ze tegenover de "wereld" staat, maar ze lijdt nog meer, omdat de "wereld" in haar binnendringt.

Paus Pius XII werd door Paus Johannes XXIII opgevolgd. Deze Paus riep in 1962 het Tweede Vaticaans Concilie bijeen. Dit Concilie eindigde in 1965 onder het pontificaat van Paus Paulus VI. Met dit concilie heeft de modernistische stroming in de Katholieke Kerk meer en meer terrein kunnen winnen, waarvoor Paus Pius X zó nadrukkelijk heeft gewaarschuwd. Nu kan iedereen de gevolgen van het uitgegroeid modernistisch systeem vaststellen. Na

Paus Johannes XXIII

Paus Paulus VI regeerde Paus Johannes-Paulus slechts 33 dagen, daarentegen Paus Johannes-Paulus II 28 jaar. Maar pas Paus Benedictus XVI nam wat sterkere maatregelen om het modernisme een halt toe te roepen en de orde in de Kerk te herstellen.

Inwendige ziekte is erger dan de gevaren van buiten. Intussen heeft de Kerk al heel de geschiedenis door het lijden en alle vervolging doorstaan, sterk door de H. Geest, en door diezelfde H. Geest groeit zij, "totdat wij allen komen tot de eenheid van het geloof, tot een volwassen man, tot de ouderdomsmate van Christus' volheid". (*Ef. 4, 12-13*)

Jaarprogramma

2024

Wanneer?	Waar?	Wat?
van t/m		
02-02	Zaitzkofen	Lagere wijdingen/Tonsuur/Inkleding
18-02	Gerw./Lei./ Utr.	Vastenbezinning (+Derde Orde FSSPX)
16-03	17-03 Amsterdam	Stille Omgang
08-04	13-04 Antwerpen	Ignatiaanse Retraite (gemengd)
20-04	Utrecht	Bijeenkomst Derde Orde FSSPX
26-04	28-04 Helvoirt (NL)	Gezinsweekend
09-05	Gerw./Lei./ Utr.	Eerste H. Communie
18-05	20-05 Frankrijk	Pinksterbedevaart Chartres-Parijs
02-06	Gerwen	Sacramentsprocessie
22-06	Utrecht	Bijeenkomst Derde Orde FSSPX
29-06	Zaitzkofen (D)	Priesterwijding
14-07	20-07 Domremy (FR)	Fietstocht met Broeder René Maria
15-07	20-07 Ierland	J.K.I.-reis
22-07	27-07 Antwerpen	Ignatiaanse Retraite (gemengd)
28-07	08-08 Xhos (bij Luik)	E.K.-Zomerkamp
16-08	24-08 Polen	Bedevaart M.I.
31-08	01-09 Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
09-09	14-09 Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
14-09	Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
28-09	Utrecht	Bijeenkomst Derde Orde FSSPX
05-10	Banneux	Bedevaart District Benelux
13-10	Leiden	Patroonsfeest
19-10	Gerwen	Aanbiddingsdag
10-11	Utrecht	Patroonsfeest
23-11	Utrecht	Bijeenkomst Derde Orde FSSPX
24-11	Gerwen	Patroonsfeest
24-11	Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
01-12	Gerw./Lei./ Utr.	Adventsbezinning (+ Derde Orde + M.I.)

Zuster Maria Lidwina zal in april in ons district spreken over het leven als zuster in de Priesterbroederschap St. Pius X. Plaats en datum worden nog nader aangegeven.

Het wonderlijk gebeurtenis bracht de zinnen
Overvloedig gheschiede tevens overvloedig

Stille Omgang

Amsterdam

**De nacht van
16 op 17 maart
2024**

**Info:
Pater C. de Beer**

GEZINSWEEKEND

ONZE LIEVE VROUW VAN GOEDE RAAD

SS. MARIE BOONDI ORA PRO NOBIS
JESUM FILIUM
MARIE

26-27-28 april 2024
EMMAUSKLOOSTER TE HELVOIRT

AANMELDEN: VIA DE WERBSITE OF QR
MEER INFO: www.fssp.be
VRAGEN: GEZINSWEEKEND@FSSPX.BE

€250
PER GEZIN

JKI Reis 2024 IERLAND

“Het Eiland der Heiligen”

Aanmelden bij E.H.Huysegems door (zie bijgeleverde brief):

1. Onderteken de gedragsregels (3 maart uiterlijk!)
2. Betaal 750 euro, vóór 10 maart 2024

Datum:

Maandag 15 Juli
t/m
Zaterdag 20 Juli

Vlucht:

Amsterdam - Cork

Kosten:

750 euro
(excl. Eten/dranken)

Bestuurders gezocht met minimaal 4 jaar rijervaring

(let op in Ierland rijdt men links)

Bij vragen, contacteer E.H. Huysegems:

k.huysegems@fssp.x.email

Łódźska Synagoga - gmina fabryk w Łodzi (została zniszczona przez Niemców w czasie II wojny światowej)

BEDEVAART NAAR HET KATHOLIEKE POLEN!

16-24 AUGUSTUS 2024
INSCHRIJVINGEN TOT 29/02

PRIJS: €750 PER PERSOON
GEESTELIJKE LEIDING: E.H. BOCHKOLTZ

INFO & PROGRAMMA OP
FSSPX.BE/NL (QR-CODE)
INFO: DHR. VINCENT CAMPS
E-MAIL: MI@FSSPX.BE

Onze Overledenen

Mevr. M.C.	van Stijn-de Kort	Beekbergen	02	02	2003
Hr. C.H.	van der Sman	Wellerlooi	03	02	2013
Mevr. M.J.	ten Berge-Pijnenburg	Den Haag	04	02	2013
Mevr. M.M.T.N.L.	Wijnhamer-Gouw	Den Haag	06	02	2004
Mevr. A. Th.	Pot-Raaijmakers	Valkenswaard	08	02	2007
Mevr. H.C.L.	Jaspers-Lemmens	Maastricht	09	02	2006
Eerw. Pater H.A.P.	Ierschot o.m.d.	Nijmegen	11	02	2010
Mej. H.G.M.	Vissers	's Hertogenbosch	11	02	2015
Mej. M.L.	Bastiaanse	Rotterdam	12	02	2015
Mevr. J.M.	van der Horst-Schouten	Rijswijk	13	02	2015
Mevr. M.J.	Korb-Zirkel	Zwijndrecht	14	02	2003
Hr. F.A.M.	Wouters	Utrecht	14	02	2015
Hr. H.J.	van Eekeren	Utrecht	14	02	2017
Hr. H.	Heuts	Sittard	20	02	2004
Hr. Q.J.	van der Horst	Rijswijk	21	02	2005
Mevr. G.C.	Ebbers-Nillissen	Nijmegen	21	02	2008
Mevr. E.M.	Dohmen-van Leeuwen	Eindhoven	27	02	2002
Mevr. M.J.	Kobus-Egbertsen	Dieren	27	02	2004
Hr. F. de	Beaufort	Zeist	27	02	2007
Hr. J.	van Dijk	Tilburg	27	02	2012
Mej. M.E.T.	Wouters	Utrecht	29	02	2016
Mevr. M.	Vehof-Kokhuis	Ambt-Delden	03	03	2009
Mevr. J.W.	Verhage-Daniëls	Rijswijk	05	03	1995
Hr. H.	van Uden	Helmond	05	03	2004
Hr. M.F.H.	Huberts	Venlo	07	03	1996
Hr. A.F.M.	Bongers	Aarle-Rixtel	10	03	2006
Hr. P.	Ceelen	Eindhoven	11	03	1987
Hr. M.H.	Aupers	Amsterdam	15	03	2009
Hr. A.	Schröder	Maastricht	22	03	1996
Hr. F.B.J.	Meerhoff	Zaandam	22	03	2007
Hr. R.H.	van Hezewijk	Nijmegen	24	03	1990
Hr. C.H.	Hooreman	Haarlem	24	03	2010
Hr. E.E.	Varenkamp	Zwolle	25	03	2023
Hr. B.	van Nieuwkerk	Helmond	28	03	2008
Mevr. E.M.J.P.	de Goede-Oey	Eindhoven	30	03	2000

Neem zoveel mogelijk deel aan de plechtigheden van de Goede Week 2024! Aan elk van deze is een volle aflaat verbonden! U bent van harte uitgenodigd!

Tijd om zijn Pasen te houden:

De Kerk legt aan alle gelovigen de plicht op minstens eenmaal per jaar te biechten (minstens hun doodzonden) en te communiceren. Er is geen tijd voorgeschreven voor de Biecht. De Paascommunie kan men doen tussen Passiezondag en de Zondag van de Goede Herder (tweede zondag na Pasen). De gelovige die zijn Paascommunie gedurende deze tijd niet zou hebben gedaan, blijft gehouden haar zo snel mogelijk te doen. Voor de zieken die niet naar de

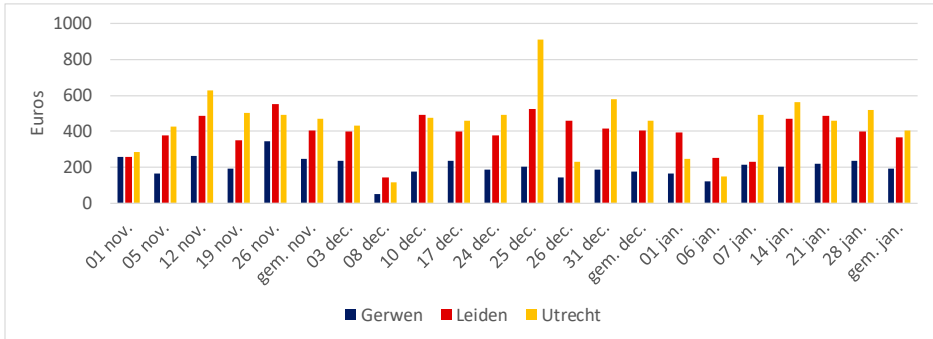
H. Mis kunnen komen, is de voorgeschreven tijd verlengd tot Drievuldigheidszondag

Expositie Lijkwade in Gerwen

Passiezondag 17 maart t/m zondag 14 april 2024

Collecten in de maanden nov. en dec. 2023 en jan. 2024

Kalender Gerwen

Februari

do.	1	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Ignatius, biss. v. Antiochië en mart. (3 ^e kl.)
vr.	2	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Opdracht v. Jezus in
		19.00	Kaarswijding, Processie, gez. H. Mis	de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.)
za.	3	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. On- bevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Blasius, biss. en mart.; <i>Blasiuszegen</i> ; daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	4	10.30	Hoogmis	Zondag Sexagesima (2^e kl.); kinderzegen
ma.	5	18.30	H. Mis	H. Agatha, maagd en mart. (3 ^e kl.)
di.	6	18.30	H. Mis	H. Titus, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. H. Dorothea, maagd en mart.
wo.	7	7.15	H. Mis	H. Romualdus, abt (3 ^e kl.)
do.	8	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Johannes van Matha, bel. (3 ^e kl.)
vr.	9	7.15	H. Mis	H. Cyrillus, biss. v. Alexandrië en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Apollonia, maagd en mart.

za.	10	9.00	H. Mis	H. Scholastica, maagd (3° kl.)
zo.	11	10.30	Hoogmis	Zondag Quinquagesima (2° kl.)
ma.	12	18.30	H. Mis	de zeven HH. Stichters v.d. Servieten v. Maria, bel. (3° kl.)
di.	13	18.30	H. Mis	door de week (4° kl.)
wo.	14	19.00	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1° kl.); vasten en onthouding verplicht!
do.	15	17.30	Lof	v.d. Vasten (3° kl.); ged. HH. Faustinus en Jovita, mart.
		18.30	H. Mis	
vr.	16	17.45	<i>Kruisweg</i>	v.d. Vasten (3° kl.)
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3° kl.)
za.	17	9.00	H. Mis	
zo.	18	10.30	Hoogmis	1° zondag v.d. Vasten (1° kl.); Askruisje
		13.00		1° voordracht
		13.45		meditatie in stilte
Vastenbezinning		14.15		2° voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde
ma.	19	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3° kl.)
di.	20	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3° kl.)
wo.	21	7.15	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
do.	22	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	De Stoel v.d. H. Petrus (2° kl.); ged. v.d. Vasten
vr.	23	17.45	<i>Kruisweg</i>	Quatertemperdag in de Vasten (2e kl.); ged. H. Petrus Damianus, biss. en kerkl.; <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
		18.30	H. Mis	
za.	24	9.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2e kl.)
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	25	10.30	Hoogmis	2° zondag v.d. Vasten (1° kl.)
ma.	26	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3° kl.)
di.	27	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3° kl.)
wo.	28	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3° kl.); ged. H. Gabriël-van-de-Moeder-van-Smarten, bel.
do.	29	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3° kl.)

Maart

vr.	1	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3° kl.); ged. H. Switbertus, biss. en bel. (Bisdom 's Hertogenbosch)
		18.30	H. Mis	

za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	3	10.30	Hoogmis	3^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); kinderzegen
ma.	4	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Casimir, bel. en H. Lucius, paus en mart.
di.	5	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
wo.	6	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. HH. Perpetua en Felicitas, mart.
do.	7	17.30	Lof	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Thomas v. Aquino, bel. en kerkl
		18.30	H. Mis	
vr.	8	17.45	Kruisweg	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Johannes-De-Deo, bel.
za.	9	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Francisca Romana, weduwe
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	10	10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); Laetare
ma.	11	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
di.	12	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Gregorius de Grote, paus en kerkl.
wo.	13	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
do.	14	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
vr.	15	-----	geen H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za.	16	-----	geen H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
zo.	17	10.30	Hoogmis	Passiezondag (1^e kl.)
ma.	18	18.30	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.); ged. H. Cyrillus, biss. v. Jeruzalem en kerkl.
di.	19	19.00	gez. H. Mis	H. Jozef, echtgenoot v.d. H. Maagd en patroon v.d. Kerk (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd
wo.	20	7.15	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.)
do.	21	17.30	Lof	v.d. Passietijd (3 ^e kl.); ged. H. Benedictus, abt
		18.30	H. Mis	
vr.	22	17.45	Kruisweg	
		18.30	H. Mis	Gedachtenis O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; feestdag v.d. Zusters FSSPX
za.	23	9.00	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.)
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	24	10.30	Hoogmis	Palmzondag (1^e kl.); met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal
ma.	25	18.30	H. Mis	in de Goede Week (1 ^e kl.); <i>sterfdag van Mgr. M. Lefebvre in 1991</i>

di.	26	18.30	H. Mis	in de Goede Week (1 ^e kl.)
wo.	27	7.15	H. Mis	in de Goede Week (1 ^e kl.)
do.	28	20.00	gez. H. Mis	Witte Donderdag (1 ^e kl.); met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding tot 24.00 uur
vr.	29	14.00	Kruisweg	Goede Vrijdag (1 ^e kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i>
		15.00	Liturgie	met lezingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie
za.	30	22.00	Paaswake	Paaszaterdag (1 ^e kl.); met wijding v.h. vuur en de paaskaars, Exsultet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding v. paas- en doopwater, hernieuwing v.d. doopbeloften en gez. H. Mis
zo.	31	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pasen (1 ^e kl.)

April

ma.	1	9.00	Hoogmis	Tweede Paasdag (1 ^e kl.) <i>gewijzigde tijd i.v.m. de wielerronde v. Gerwen</i>
di.	2	18.30	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
wo.	3	7.15	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
do.	4	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
vr.	5	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; in de Paasweek (1 ^e kl.)
za.	6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; in de Paasweek (1 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	7	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
ma.	8	-----	geen H. Mis	Maria Boedschap (1 ^e kl.); <i>verplaatst i.v.m. de Goede Week</i>

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdag 3 en 24 febr. en 2, 9 en 23 maart (van 10.30-12.00 uur)

J.K.I.-bijeenkomsten: 11 febr., 18 febr. (Vastenbezinning) en 10 maart

E.K.-bijeenkomsten: 18 febr. en 17 maart

Geloofsverdieping volwassenen: 5 febr. en 4 maart

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de 1^e zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familielevens

- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

Februari

vr.	2	18.00 19.00	Lof Kaarswijding, Processie, gez. H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Opdracht v. Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.)
za.	3	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Blasius, biss. en mart.; <i>Blasiuszegen</i> ; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	4	10.30	Hoogmis	Zondag Sexagesima (2^e kl.); kinderzegen
vr.	9	18.30	H. Mis	H. Cyrillus, biss. v. Alexandrië en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Apollonia, maagd en mart.
za.	10	9.00	H. Mis	H. Scholastica, maagd (3 ^e kl.)
		10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	11	10.30	Hoogmis	Zondag Quinquagesima (2^e kl.)
wo.	14	19.00	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1^e kl.); vasten en onthouding verplicht!
vr.	16	17.45	<i>Kruisweg</i>	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za.	17	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
zo.	18	10.30	Hoogmis	1^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); Askruisje
		13.00		1 ^e voordracht
		13.45		meditatie in stilte
		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde
ma.	19	18.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
vr.	23	17.45	<i>Kruisweg</i>	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. H. Petrus Damianus, biss. en kerkl.; <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
		18.30	H. Mis	
za.	24	9.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.)
zo.	25	10.30	Hoogmis	2^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.)

Maart

vr.	1	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Switbertus, biss. en bel. (Bisdom Rotterdam)
		18.30	H. Mis	

za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	3	10.30	Hoogmis	3^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); kinderzegen
vr.	8	-----	geen H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Johannes-De-Deo, bel.
za.	9	-----	geen H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Francisca Romana, weduwe
zo.	10	10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); Laetare
vr.	15	17.45	Kruisweg	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za.	16	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	17	10.30	Hoogmis	Passiezondag (1^e kl.)
ma.	18	18.00	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.); ged. H. Cyrillus, biss. v. Jeruzalem en kerkl.
di.	19	19.00	gez. H. Mis	H. Jozef, echtgenoot v.d. H. Maagd en patroon v.d. Kerk (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd
vr.	22	17.45	Kruisweg	Gedachtenis O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; <i>feestdag v.d. Zusters FSSPX</i>
		18.30	H. Mis	
za.	23	9.00	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	24	10.30	Hoogmis	Palmzondag (1^e kl.); met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal
do.	28	20.00	gez. H. Mis	Witte Donderdag (1^e kl.); met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding tot 24.00 uur
vr.	29	14.00	Kruisweg	Goede Vrijdag (1^e kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i>
		15.00	Liturgie	met lezingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie
za.	30	22.00	Paaswake	Paaszaterdag (1^e kl.); met wijding v.h. vuur en de paaskaars, Exsúltet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding v. paas- en doopwater, her-nieuwing v.d. doopbeloften en gez. H. Mis
zo.	31	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pasen (1^e kl.)

April

ma.	1	10.30	Hoogmis	Tweede Paasdag (1^e kl.)
vr.	5	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; in de Paasweek (1 ^e kl.)

za.	6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; in de Paasweek (1° kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo.	7	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1° kl.); kinderzegen
ma.	8	19.00	gez. H. Mis	Maria Boodschap (1° kl.); verplaatst i.v.m. de Goede Week

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdag 3 en 10 febr. en 2, 16 en 23 maart (van 10.20-12.00 uur)

E.K.-bijeenkomsten: 4 febr. en 3 maart

J.K.I.-bijeenkomsten: 11 febr., 18 febr. (Vastenbezinning) en 17 maart (Voor-
dracht IVF en Stervensbegeleiding door dr. Kiebooms)

Geloofsverdieping volwassenen en M.I.: 19 febr. en 18 maart

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de 3° zondag van de maand

Kalender Utrecht

Februari

vr.	2	18.00 19.00	Lof Kaarswijding, Processie, gez. H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Opdracht v. Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2° kl.)
za.	3	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3° kl.); ged. H. Blasius, biss. en mart.; <i>Blasiuszegen; daarna Lof met Rozenhoedje</i>
		10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	4	10.30	Hoogmis	Zondag Sexagesima (2° kl.); kinderzegen
vr.	9	18.30	H. Mis	H. Cyrillus, biss. v. Alexandrië en kerkl. (3° kl.); ged. H. Apollonia, maagd en mart.
za.	10	9.00	H. Mis	H. Scholastica, maagd (3° kl.)
		10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	11	10.30	Hoogmis	Zondag Quinquagesima (2° kl.)
wo.	14	19.00	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1° kl.); vasten en onthouding verplicht!

vr.	16	17.45	<i>Kruisweg</i>	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		18.30	H. Mis	
za.	17	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
zo.	18	10.30	Hoogmis	1^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); <i>Askruisje</i>
		13.00		1 ^e voordracht
		13.45		meditatie in stilte
Vastenbezinning		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde
vr.	23	17.45	<i>Kruisweg</i>	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. H. Petrus Damianus, biss. en kerkl.; <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
		18.30	H. Mis	
za.	24	9.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.)
zo.	25	10.30	Hoogmis	2^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.)

Maart

vr.	1	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Switbertus, biss. en bel. (Bisdom Utrecht)
		18.30	H. Mis	
za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); daarna Lof met Rozenhoedje
		11.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	3	10.30	Hoogmis	3^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); <i>kinderzegen</i>
vr.	8	17.45	<i>Kruisweg</i>	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Johannes-De-Deo, bel.
		18.30	H. Mis	
za.	9	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Francisca Romana, weduwe
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	10	10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); <i>Laetare</i>
vr.	15	17.45	<i>Kruisweg</i>	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		18.30	H. Mis	
za.	16	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	17	10.30	Hoogmis	Passiezondag (1^e kl.)
di.	19	<u>19.00</u>	gez. H. Mis	H. Jozef, echtgenoot v.d. H. Maagd en patroon v.d. Kerk (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd
vr.	22	17.45	<i>Kruisweg</i>	Gedachtenis O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; <i>feestdag v.d. Zusters FSSPX</i>
		18.30	H. Mis	
za.	23	9.00	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.)
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>

- zo. 24 10.30 Hoogmis** **Palmzondag** (1^e kl.); met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal
- do. 28 20.00 gez. H. Mis **Witte Donderdag** (1^e kl.); met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding tot 24.00 uur
- vr. 29 14.00 Kruisweg **Goede Vrijdag** (1^e kl.); *vasten en onthouding verplicht!*
15.00 Liturgie met lezingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie
- za. 30 22.00 Paaswake **Paaszaterdag** (1^e kl.); met wijding v.h. vuur en de paaskaars, Exsultet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding v. paas- en doopwater, hernieuwing v.d. doopbeloften en gez. H. Mis
- zo. 31 10.30 Hoogmis** **Hoogfeest v. Pasen** (1^e kl.)

April

- ma. 1 10.30 Hoogmis** **Tweede Paasdag** (1^e kl.)
- vr. 5 7.30 Lof
18.30 H. Mis Eerste vrijdag v.d. maand; in de Paasweek (1^e kl.)
- za. 6 9.00 H. Mis Eerste zaterdag v.d. maand; in de Paasweek (1^e kl.); daarna Lof met Rozenhoedje
- zo. 7 10.30 Hoogmis** **Beloken Pasen** (1^e kl.); *kinderzegen*
- ma. 8 **19.00** gez. H. Mis **Maria Boodschap** (1^e kl.); *verplaatst i.v.m. de Goede Week*

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdag 10 febr. en 2, 9, 16 en 23 maart
(van 10.30-12.00 uur; eerste zaterdag een uur later)

J.K.I.-bijeenkomsten: 4 febr. en 3 maart

E.K.-bijeenkomsten: 11 febr. en 10 maart

Geloofsverdieping jeugd: 25 febr. en 17 en 24 maart

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 69

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 73

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 75

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@fsspx.email

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zon- en feestdagen
gelezen H. Mis 8.30 uur en
Hoogmis 10.00 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 343

Vrijdag 8 maart 2024

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.fsspx.be/nl

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: een uur vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 18,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

3 Vastentijd

20 De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw: Koningin van de heilige Rozenkrans, bid voor ons.

MILITIAE IMMACULATAE

25 Onze Lieve Vrouw van Welslagen – Vervolg

34 Pad naar bekering: catechumenen reflecteren op de Ignatiaanse Retraite

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

40 Uitleg van de intentie – Don Bosco’s heilzame “wandeling naar de afgrond”

51 De H. Petrus Canisius

56 Schatkisten

57 Puntje

60 De Geschiedenis van de Kerk

VAN DE PRIORIJ

63 Jaarprogramma

67 Onze Overledenen

69 Collecten in de maanden nov. en dec. 2023 en jan. 2024

69 Kalender Gerwen

73 Kalender Leiden

75 Kalender Utrecht

78 Onze adressen in Nederland

79 District Benelux

79 Colofon